

NEW ADULT FANTASY
SPRÁVCI SVĚTŮ II

CHRÁM OKA OSUDU

LUCIE ORTEGA

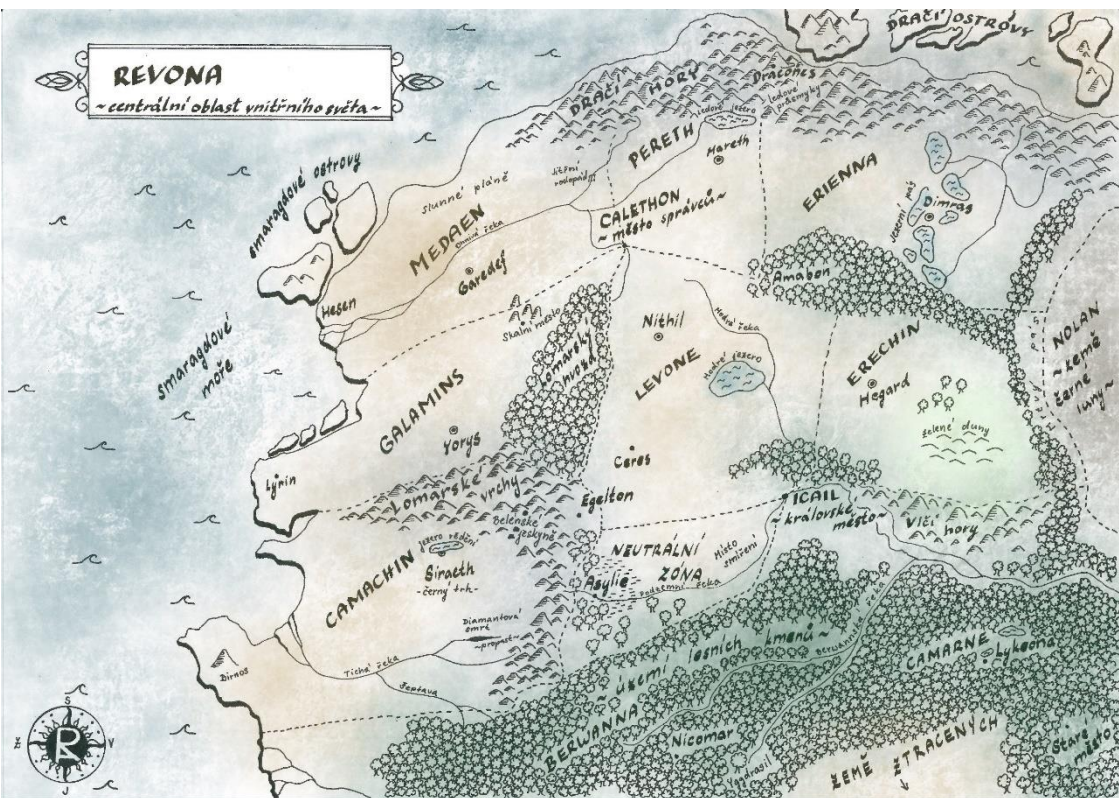
Lucie Ortega

CHRÁM OKA OSUDU

Správci světů II

REVONA

~ centrální oblast vnitřního světa ~

KNIHA PRVNÍ

1. KAPITOLA – ALANŮV POSLEDNÍ VEČER

Alan měl opravdu dobrý den – nebo mu to tak alespoň v tu chvíli připadalo. On a jeho skupina zabili dva vlkodlaky, na které narazili na svěřeném území, a navíc našli stopu jejich kmene. Kvůli pokročilé hodině už sice nemohli v lovu nepokračovat, ale zítra ty prašivce dostanou, pokud zase nezačne sněžit. Letošní zima jim dost ztěžovala práci. Už několikátý týden mrzlo tak, že venku vydrželi nanejvýš pár hodin, než se museli znovu stáhnout někam ke krbu a horké medovině, a často se po pás brodili ve sněhu. Ani teď, po Imbolcu, se situace nezlepšila. Hlavní revonské cesty byly samozřejmě jako každou zimu udržované pomocí sítě slunečních kamenů, které ohřívaly dlažbu a zbavovaly ji nánosů sněhu. Byly však příliš drahé na to, aby se používaly i pro vedlejší cesty, takže kdo si nechtěl zlámát hnáty, nebo riskovat koně, seděl radši doma. Alan dokonce zaslechl, že se ze slunečních kamenů stal další žhavý artikl camachinského černého trhu. Ne proto, že by snad byly ilegální, ale proto, že je místní překupníci coby nedostatkové zboží prodávali za mnohonásobně vyšší cenu.

Za jiných okolností by se na práci vykašlal a zalezl by někam do hezké hospůdky, než mráz povolí. Ale atmosféra v Revoně byla teď jejich řemeslu nakloněná. Přestože oficiálně byl prodej kožešin lesních

kmenů stále zakázaný, zájemci přibývali – dokonce už i mimo Camachin. Nikdo ale bohužel nevěděl, jak dlouho to vydrží. Vše záleželo na tom, kdo se stane nejvyšším králem. Pokud by na trůn měl usednout ten zrádce, co se stará víc o vlkodlaky a jiné pololidi než o vlastní rasu, změnila by se celá Revona v jednu velkou divočinu, kde se normální člověk bude bát vystrčit nos z domu. Už teď se na spoustě míst lidé báli po setmění opouštět bezpečí svých vesnic a měst, protože věděli, že se při troše štěstí nemusejí vrátit. Nezbyvalo než doufat, že volbu vyhraje princ Oliver a konečně zavede pořádek.

Alan všechny lesní kmeny nasnášel až za hrob. Kvůli nim přišel o rodiče a sestru. Teď považoval za svoje poslání snížit populaci těch monster na území Revony, jak jen to půjde. A bez ostychu si přiznával, že kromě pocitu povinnosti vůči své rase to také dělá z čirého potěšení. Proto byl ochotný se dennodenně prodírat sněhem a trpět mráz, jenž mu přes veškerou snahu vždycky prolezl až ke kostem. Svou práci miloval. A navíc mu za ni královsky platili – co víc si mohl přát?

A protože za dobře odvedenou práci je také třeba se řádně odměnit, dopřál si Alan bohatou večeří v jednom malém hostinci u cesty. Navíc se zde seznámil s mladou ženou, která byla nejen velmi přitažlivá, ale navíc mu nedalo moc práce ji přesvědčit, aby ho doprovodila do jeho pokoje. Nejspíš to bylo i tím, že spolu předtím vypili tolik medoviny, že on sám se musel cestou nahoru po schodech lehce přidržovat stěny, aby dokázal udržet svoje tělo v pohybu po přímce a vyhnul se zbytečným odbočkám, které obvykle končily narážením do nábytku a kolemjdoucích osob.

Jakmile se konečně dostali do jeho pokoje, Alan ze sebe shodil cestovní vak a oblečení, co nesl přehozené přes rameno, a v rychlosti vzal útokem umývárnu, aby ze sebe smyl aspoň trochu pracovního oděru. Když se vrátil, jeho krásná společnice seděla na posteli. Její dlouhé tmavohnědé vlasy se leskly v uhlazeném copu, který jí po straně spadal až k pasu. Na sobě měla jednoduché tmavě modré šaty a přes ramena háčkovaný šál, pod kterým prosvítala její světlá kůže.

Alan měl s takovými jako ona spoustu zkušeností. Mladé husičky z vesnice, co nevěděly nic o světě a byly unešené ze staršího muže z velkého města, který cestoval po celé Revoně a spoustu toho viděl. Bylo snadné je zaujmout a on se rád těšil z jejich obdivu.

„Z okna je krásný výhled na řeku,“ podotkla nenuceně, když se k ní Alan posadil. Neměl už potřebu s ní mluvit, proto ji jen mlčky pohladil po tváři. Měla krásné šedé oči a plné rty. Usmála se na něj a on se naklonil, aby ji políbil.

Než se ale dotkl jejích rtů, ucítil na krku ostrí nože. Zmateně se zarazil a zase se pomalu odtáhl. Její úsměv se nezměnil, zatímco mu na kůži tiskla dlouhou čepel.

„Proč to děláš?“ zeptal se jí zmateně. „Co jsi zač?“

Zmocnilo se ho podezření, že to bude chytrá zlodějka. Zatraceně, a on měl zrovna s sebou peníze z poslední dodávky do Camachinu!

Na jeho otázku lehce protočila panenky a zavrtěla hlavou.

„Na to se mě ptáš brzo. Předtím tě nezajímalo ani moje jméno.“

Zatímco se jí dál díval do očí, barva jejích panenek se najednou změnila ve žlutozelenou. Její zorničky se zúžily a prodloužily a vlasy zesvětlaly do mnoha odstínů hnědé.

„Proklatě,“ zamumlal. Byla jednou z nich. Netušil, jak to udělala. Nikdy nikoho z nich neviděl takhle změnit vzhled.

„Co máš teď v plánu? Zabiješ mě?“

„Pravděpodobně,“ odpověděla věčným tónem.

„Takhle zabíjejí zbabělci. Aspoň mi dej šanci se bránit!“ vyzval ji zlostně.

Pobaveně zvedla obočí.

„Tak jako vy dáváte šanci se bránit? Kdybys od začátku věděl, kdo jsem, už by ses mě dávno pokusil zabít.“

Alan krátce zaváhal.

„Pravděpodobně,“ procedil nakonec mezi zuby. Najednou se otevřely dveře. Její pohled k nim jen na vteřinu přeskočil, než si všimla, že v nich nikdo nestojí. Alan toho momentu využil a chytil ji za ruku, ve které držela nůž. Pokusil se jí zkroutit zápěstí, ale neuvěřitelnou rychlostí se mu vysmekla a vyskočila na nohy.

Kočka, řekl si v duchu.

V tu chvíli už jí zřejmě došlo, že dveře předtím otevřel on, protože poznamenala:

„Umíš pracovat s energií – udělal jsi na mě dojem.“

Alanovi neunikl ten ironický podtón a krev se mu začala vařit. Vstal. Nohy ho poslouchaly o něco líp než předtím, ale bohužel stále ještě hůř než ji, ačkoliv při tom, co vypila, nechápal, že už dávno nebyla napůl v bezvědomí. Asi jí v tomto směru bude muset trochu pomoci.

„Jsme teď lépe vybavení, než jsme bývali,“ odpověděl, když se postavil proti ní. „A taky je to na našich výsledcích hezky vidět. Ty jsi

z jakého území? Hádám, že ne odsud. Tady nejsou kočičí kmeny moc rozšířené.“

„To je pokus o společenskou konverzaci?“

„Říkal jsem si, že bychom se mohli líp poznat, než tě zabiju,“ pokrčil Alan rameny v rádoby uvolněném gestu. „Věřím v osobní přístup,“ dodal s ošklivým úsměvem.

„Zajímavé. Znal jsi jména těch dvou, co jste dneska zabili?“ zeptala se ho ledovým hlasem.

„Sledovala jsi nás?“

„Sleduju vás už několik dní. Zdá se, že nejste o moc lépe vybaveni, než jste bývali dřív, když jste si mě ani nevšimli.“ Dráždila ho tím svým pohrdavým úšklebkem.

„Budeš se divit.“

Jak to dořekl, poslal proti ní silnou tlakovou vlnu, ale ona ji hravě rozetnula a odvedla do stran. Keramické nádobí na stole za ní odlétlo proti stěně a roztránilo se. Voda ze džbánu se rozlila kolem.

Alan začínal chápat, že s touhle bude větší problém, než čekal. Proč to nemohla být jenom zlodějka?

Otočil se ke dveřím, aby zavolal o pomoc. Někdo z jeho mužů bude snad natolik střízlivý, aby ho slyšel a zareagoval. Ale než ze sebe stačil vydat hlásku, dveře se samy zabouchly a vzápětí se mu do srdce zabodla dýka.

Následující okamžik pro něj trval celou věčnost. Podíval se dolů na rukojeť, která mu trčela z hrudi, jako by chvíli nedokázal pochopit, co to znamená. Chtěl se nadechnout a něco říct, ale nemohl. Místo toho se zhroutil na zem. Dívala se na něj. Její tvář byla zcela bez výrazu

– žádná lítost, žádná radost, nic. Jako kdyby pro ni jeho smrt absolutně nic neznamenal.

2. KAPITOLA – MYSL VÍTĚZE

„Vítězství není jen okamžik, kdy člověk dosáhne svého cíle. Je to celá cesta k tomu okamžiku i vše, co následuje po něm. Je to životní styl.“

Soren stál v dokořán otevřených dveřích vedoucích z jeho ložnice na zasněženou terasu. Měl na sobě jenom kalhoty. Jeho košile, stejně jako boty, ležela pohozená na koberci vedle postele. Zdálo se ale, jako by si mrazivého chladu ani nebyl vědom. Zamýšleně pozoroval vločky sporadicky padající z nočního nebe. V místnosti za ním panovalo ticho, jen oheň hučel v krbu. Venéfica ležela v posteli s hlavou podepřenou jednou rukou, zatímco druhou si držela tlustou vyšívanou deku přitaženou těsně k bradě a už hezkou chvíli naslouchala Sorenovým úvahám. Dlouhé, kaštanově hnědé vlasy jí ve vlnách spadaly přes ramena na polštář a rámovaly její srdcový obličej s velkýma hnědýma očima, malým špičatým nosem a tenkými, ale výrazně vykrojenými rty.

„Dřív jsem nechápal, proč někteří lidé vždycky vyhrávají, zatímco jiní, bez ohledu na to, jak zoufale se snaží, vždycky skončí vzadu. Teď už vím, že je to všechno v hlavě. Vítěz bude vždycky vítězem, protože taková je jeho realita. Prohra pro něj neexistuje. Všechno je jenom další příležitost na cestě k vítězství. Zatímco poražený bude poražený,

ať udělá cokoliv. I když vyvine mnohem větší snahu než ten, co se nakonec stane vítězem.“

„To nezní moc fér,“ poznamenala Venéfica.

Soren se na ni s úsměvem otočil.

„Ale je to fér. A víš proč? Protože každý si může vybrat, jestli bude vítězem, nebo poraženým.“

Najednou se rozeběhl a skočil do postele vedle ní. Přes deku ji objal a přitáhl k sobě.

„Pust', jsi jak led!“ odtahovala se od něj se smíchem, ale Soren ji nepustil.

„To teda ne. Co je moje, to nepustím. Protože já jsem se rozhodl být vítězem,“ odpověděl Soren s úsměvem. Potom dodal vážnějším hlasem: „Budu revonským králem. Cítím to. Cítím to každou buňkou svého těla.“

Venéfica také zvažněla.

„A co bude s námi, až se staneš králem?“ zeptala se tiše.

Soren si dal s odpovědí načas. Líbilo se mu sledovat špatně skrývané napětí v její tváři.

„Král kolem sebe potřebuje lidi, kterým může věřit,“ řekl a naklonil se k ní, aby ji políbil na ušní lalůček, „kteří ho podporují,“ políbil ji na krk a Venéfica tiše vzdychla, „kteří se o něj starají...“

Jemně jí stáhl deku z ramen.

„Hlavně když má král jasno v tom, komu může věřit,“ poznamenala a vzala do prstů přívěsek z černého kamene, který stále nosil na krku – dárek od Vallence. Soren ale jenom s úsměvem zavrtěl hlavou a přívěsek jí vzal.

„Věřím, že budeš králem ty. Ať už správci vymyslí jakýkoliv způsob volby, věřím, že vyhraješ. Je to tvůj osud,“ pokračovala Venéfica tiše. „Na jednu stranu mám radost, protože je to to, co chceš. A Revona tě potřebuje. Ale také z toho mám strach, protože bez ohledu na to, co teď říkáš, vím, že se věci změní, až budeš sedět na trůnu.“

Soren se nadechoval k odpovědi, ale Venéfica mu položila prsty přes rty.

„Neříkej mi, že to tak není. Přijde den, kdy budeš mít možnost mi to dokázat, a třeba potom uvěřím, že ten čas, co jsme spolu strávili, pro tebe byl víc než jen rozptýlením. Do té doby mi nic neslibuj.“

Soren ji políbil na prsty, které stále držela na jeho rtech, a vzal její ruku do své.

„Máš pravdu, že se změní spousta věcí. Dát záležitosti v Revoně do pořádku bude možná nadlidský úkol, který si vyžádá veškerou moji pozornost. Ale to nic nezmění na tom, že tě chci po mém boku. Cení si tvoji podpory a nehodlám se jí vzdát,“ dodal s lehkým úsměvem, když se sklonil, aby ji políbil na prsa.

Venéfica ho pohladila po černých vlasech navlhlých od sněhu.

„S mojí podporou počítej tak dlouho, dokud o ni budeš stát,“ zašeptala.

* * *

Právě v té chvíli přemýšlel o budoucnosti Revony i princ Oliver – v malé pevnosti na severu. Seděl u stolu nad rozloženou mapou, ve

kteřé měl vyznačené všechny oblasti, kde nepřetržitě hořely konflikty. Bylo jich mnoho, snad až příliš mnoho na to, aby je bylo možné uhasit. Cítil tíhu odpovědnosti své pozice. Jeho příznivci v něj věřili. Věřili, že jeho zvolení uklidní rozbroje mezi národy a zkrátí nevypočitatelná království, jako je Pereth. Ale on si nebyl tak jistý. Přál si dosáhnout toho, čeho dosáhl jeho otec, když sjednotil Revonu a ukončil tak léta trvající boje. Jenže jeho otec měl podporu Marion i Charlese. A Oliver věděl, že ať už se králem stane on, nebo jeho bratr, bez této podpory nebude možné dát Revonu nikdy do pořádku.

Zamyšleně si dýchl do dlaní a chvíli jimi o sebe třel. Letošní zima situaci nepomáhala. Lidé byli podráždění z neustálého chladu a nedostatku jídla, který se pozvolna začínal projevovat. Častěji než obvykle docházelo ke krádežím a vloupáním, ale všichni se tvářili, že za tím stojí lesní kmeny. Bylo to jednodušší než si připustit, že v nouzi při sobě lidé nedokázali stát, ale starali se jen sami o sebe na úkor druhého.

Tyto myšlenky ho přivedly k Sorenovi. Stále nemohl uvěřit, jak se jejich vztah změnil. Bratr, který býval jeho nejlepším přítelem, loajálním a laskavým, se stal jeho rivalem a zřejmě ho to nijak netrápilo. Jak se mohli tak odcizit? Při každé z těch několika málo příležitostí, při kterých Sorena od svého vystoupení z anonymity viděl, se snažil s ním znovu nějak navázat vztah, ale pravdou bylo, že ho sotva poznával. A Soren zřejmě neměl o žádné navazování vztahu zájem. Cokoliv Oliver řekl, mu jeho bratr vrátil s ironickou poznámkou. Každou snahu dostat se pod ten nepřátelský krunýř Soren odrazil s posměškem. Oliver věřil, že přes to všechno na něm

bratrovi někde uvnitř stále záleží. Ale bylo to pohřbeno hodně hluboko – pod ambicemi a Charlesovou výchovou.

Říkal si, jestli není ta cena, kterou měl za korunu nejvyššího krále sjednocené Revony zaplatit, přece jen trochu vysoká.

3. KAPITOLA – ASYLSKÁ ZIMA

„Mám zmrzlé nohavice,“ poznamenal Jakub napůl pobaveně a napůl rozmrzele, když v rukavicích zmáčkl látku svých svrchních kalhot pokrytých sněhem a ona se mu zlomila mezi prsty.

„Dokud to jsou jenom nohavice a ne nohy, tak je to dobré,“ odpověděl mu s klidným úsměvem Darik.

On, Jakub a Lerianna se prodírali hlubokým sněhem mezi stromy už skoro tři hodiny, aby v lese u Asylie doplnili krmelce. Každý z nich nesl přes rameno lněný pytel se senem, kaštany, bukvicemi a zeleninou. Jakub s Lerianna byli nabaleni od hlavy až k patě tak, že z nich nekoukalo víc než oči a pár dlouhých pramínků Lerianniných vlnitých zrzavých vlasů, které vyklouzly zpod ochrany silného tmavomodrého pláště z ovčí vlny. Darik měl na sobě jen jeden teplý kabát, jinak byl bez rukavic i jakékoliv pokrývky hlavy. Jakub nechápal, jak to, že mu tyto části už dávno neomrzly a neodpadly. On sám se cítil prokřehlý na kost asi po půl hodině strávené venku, a to měl na sobě několik tlustých vrstev.

„Šťestí, že mám pod tím ještě další kalhoty,“ zamumlal a pokusil se bezúspěšně z nohavic oloupat aspoň část sněhové krusty, která mu sahala až ke kolenům.

„Stejně už skoro nic nemáme. Ještě jedno krmítko a můžeme se vrátit,“ řekla Lerieanne a prohmatávala svůj pytel. V jejím hlase byla slyšet znatelná úleva.

Jakub popoběhl, aby s ní a Darikem srovnal krok.

„Víš, že jsi nemusela chodit. My bychom to zvládli.“

Eriennská princezna zavrtěla hlavou.

„A nechat si ujít tuhle krásu? Ani za nic!“

Všichni tři se zastavili a rozhlédli po zasněženém lese. Jakub si uvědomil, že doteď kvůli chladu ani pořádně nevnímal, jak kouzelně se příroda kolem něj proměnila. Smrky byly tak hustě zasypané sněhem, že vypadaly jako perníčky s cukrovou polevou. Skály, po nichž po zbytek roku stékala voda, pokrýval namodralý led, který odrážel ostré dopolední slunce. A všude panovalo hluboké ticho.

„Pojďme,“ vyzval je s úsměvem Darik, „ať jsme do oběda zpátky.“

Netrvalo jim dlouho, než se dostali k poslednímu krmelci. Naplnili ho zbytky ze svých vaků a vydali se zpátky k Asylii.

„Podívám se do stájí,“ řekla Lerieanne, když došli až k hlavní budově, zamávala jim na rozloučenou a odběhla.

Jakub s Darikem prošli kolem malého přístřešku, který teď sloužil jako Dominikova kovárna. Výheň byla zrovna opuštěná a Jakubův revonský otec v nedohlednu. Zamířili do jídelny. Než vstoupili, okopali si z bot nánosy sněhu. Velká místnost byla příjemně vytopená dvěma silnými ohni – v krbu vedle dlouhého stolu lemovaného lavicemi a ve velkém čtvercovém ohništi zapuštěném do podlahy v samém středu jídelny. Kolem ohniště ležely rozprostřené tlusté vlněné koberečky a polštáře, na kterých Jakub rád sedával. V jídelně

bylo jen pár lidí. Někteří si povídali, jiní se věnovali ručním pracím nebo jenom odpočívali a užívali si tepla.

Jakub se začal vymotávat ze všech těch vrstev, které ho měly chránit před mrazem, a přehodil několik svých svršků přes poslední volnou dřevěnou tyč, jež visela kousek od ohniště, aby je osvobodil ze zajetí ledu. Sundal si boty a postavil je tak blízko k ohni, jak si jen troufl. Potom si sedl na kobereček naproti ženě, která spravovala ve světle ohně čísi košili, a natáhl si spokojeně promrzlé nohy ke zdroji tepla. Darik si sundal kabát, pověsil ho na jeden z věšáků na zdi vedle vstupních dveří a posadil se do tureckého sedu vedle Jakuba.

„Co je?“ zeptal se ho Jakub, když si všiml potlačovaného úsměvu na přítelově tváři.

Darik se na něj otočil. Jeho divoké, ale laskavé oči mu pobaveně jiskřily.

„*Nemusela jsi chodit, my bychom to zvládli?*“ napodobil Jakubův hlas.

„No a?“ zamračil se Jakub nechápavě.

„Ty si myslíš, že Lerieanne s námi šla, aby nám pomohla s krmelci?“

„A proč by s námi jinak chodila?“

Darik se smíchem zavrtěl hlavou a poplácal Jakuba po rameni. Neřekl ale nic. Jakub zaraženě přemýšlel, co mu uniklo. Po chvílce si všiml, že kousek od nich sedí opřená o zeď Vallence a něco si čte. Překvapilo ho, že své obvyklé místo u ohniště vyměnila za tmavý kout. Věděl, že v poslední době byla smutná, ale většinou se snažila své depresivní nálady skrývat.

Vstal a vydal se k ní. Sotva si ho všimla, složila listy, co četla, a nechala je zmizet ve svém vaku. Nasadila vcelku přesvědčivý úsměv.

„Jakube! Jak to šlo v lese?“

„Já jsem promrzlý na kost, zatímco Darik vypadá, jako by se vrátil z procházky jarním parčíkem, ale jinak vše v pořádku,“ dodal. „Co to čteš?“

„Nic zajímavého, jen zabíjím čas, než se objeví něco, co bude stát za naši pozornost,“ mávla Vallence nevzrušeně rukou. „Všimla jsem si, že s vámi zase šla Lorianne,“ nadhodila s významným pohledem.

„Ehm, šla, no,“ přikývl Jakub.

„Jestli takhle bude pokračovat, dostane přednášku od své matky. Vivian je moc velký snob na to, aby nechala svou dceru zapojovat se do běžné práce,“ dodala na vysvětlenou.

„Ale Lorianne to zjevně baví. A co jiného tady má dělat?“

„Nic – jako její matka. Ale máš pravdu, že ji to zjevně baví,“ zasmála se Vallence. „Zejména aktivity, kterých se účastníš ty.“

V tu chvíli Jakub pochopil Darikovy poznámky. Neurčitě zamručel v odpověď a rozpačitě se podíval jinam.

„Neříkej, že sis toho nevšiml?“ zavrtěla nevěřičně Vallence hlavou.

„Já nevím, měl jsem jiné myšlenky. Což mi připomíná, že bych nejspíš měl jít domů, abych stihl svých dvacet minut běhu ještě před obědem,“ dodal rychle.

„To si radši pospěš, jinak tě Dragan bude nutit trénovat s plným žaludkem,“ přisvědčila Vallence, ale její výraz ukazoval, že Jakubovi na jeho únikový manévr neskočila.

„Tak zatím,“ zamumlal Jakub stále v rozpacích a vstal.

Val se za ním dívala, dokud opět obutý a oblečený nezmizel ve vstupních dveřích. Potom znovu vytáhla z vaku listy, které si předtím prohlížela.

Na jednom z nich byla mapa Revony rozdělená na několik území různých velikostí. Každé bylo označeno číslem. Jejich hranice ovšem nijak nekorespondovaly se skutečnými hranicemi revonských království. Vallence chvíli mapu studovala a pokoušela se v tom rozdělení najít nějakou logiku. Když pochopila, že se velikost území řídila koncentrací lesních kmenů v dané oblasti, znechuceně list odložila.

Na dalších stránkách našla seznamy jmen lovců a jejich velitelů, výčet odběratelů kožešin a přehled prodaných kusů za poslední měsíc. Většina úlovků šla podle očekávání do Camachinu, ale Val nemile překvapilo, že i v Calethonu se našlo pár lidí, kteří kožešiny kupovali pravidelně. Alan si vedl záznamy o všem. Praktický to muž.

Poutavé čtení ovšem nebylo tím jediným, co si od mrtvého lovce vzala. Malá černá lahvička plná sirupovité tekutiny jí brala klid od chvíle, kdy ji poprvé opatrně odzátkovala a přičichla k jejímu obsahu, jen aby zjistila, že jí ta divná, nasládlá vůně vůbec nic nepřipomíná. Přesto se jí z toho pachu ježily vlasy na zátylku.

Do jídelny proudili před obědem další a další lidé. Aby zbytečně nebudila pozornost, radši vše opět sbalila a sedla si ke stolu spolu s ostatními. Darik se posadil vedle ní a během chvilky zapředli rozhovor o tom, jak dlouho asi může tahle zima ještě trvat. Vallence nikdy neměla problém se s Darikem rychle zapovídat a mluvit s ním třeba celé hodiny, anebo naopak jenom sedět a mlčet a cítit se stejně

příjemně a nenuceně. Přestože nepatřil ke kočičímu kmeni, byl z lesa a rozuměl jí víc než většina jiných lidí. Jako jediný například vždycky věděl, jakým tématům se obloukem vyhnout, a byl dost vnímavý na to, aby se jí na rozdíl od jiných v poslední době neptal, jak se daří.

Po obědě Val usoudila, že je nejvyšší čas vyrazit domů – přece jen nechtěla vzbuzovat u Dragana podezření delší nepřítomností. Už tak měla pocit, že ji sledoval až příliš ostražitě. Jako by byl připravený k ní kdykoliv přiskočit a zachytit ji, kdyby se třeba najednou rozhodla bez varování zhroutit.

Vyšla na terasu. Zimní slunce shlíželo na pastviny kolem Asylie a zalévalo je bledým světlem. Jeho paprsky začínaly zvolna nabývat na síle, ale ještě ne dost na to, aby porazily sněhovou přesilu. Val zhluboka vdechla mrazivý vzduch a rozešla se směrem k sálu s Bránou, když někdo zavolal její jméno. Štěpán.

Na místě se zastavila a zavřela oči. Neměla na něj teď náladu. Vlastně na něj neměla náladu nikdy. Štěpán se od chvíle, kdy se jeho žena Ina vybarvila jako zrádce, unesla Val a prodala ji Charlesovi výměnou za obnovení svého lykeonského občanství, snažil s Vallence na toto téma nepříjemně často mluvit. Na jednu to stranu chápala a soucítala s ním. Viděla v jeho očích tu bolest a touhu porozumět, jak a proč se to vlastně stalo. Někdy se zdálo, že dokonce hledá způsob, jak jednání své ženy ospravedlnit, což Val neuvěřitelně vytáčelo. Jindy bral odpovědnost za její zradu na sebe. Vinil se z toho, že nedokázal zavčasu poznat, že byla jeho žena nešťastná. Věřil, že jeho přezíravost ji dohnala k takovému zoufalému jednání. Val měla na to, co Inu

dohnalo k jejímu jednání, jiný názor – prostě to byla vyčůraná, zrádná mrcha.

Ze začátku se snažila empaticky naslouchat jeho nářkům, ale když nebraly konce, začala jí docházet trpělivost. Její vlastní hněv za týdny, které mezitím uplynuly, nepolevil. Ina si v jejích očích nezasloužila ani porozumění, ani odpuštění. Cena, jakou za její zradu zaplatila, byla příliš vysoká.

Když se konečně otočila, Štěpán k ní spěchal zabalený v tlustém vlněném kabátu a s palčáky na rukách. Tváře a nos měl červené od mrazu. Val si povzdychla. Potřebovala tomu udělat přítrž. Sama se na tyhle věci snažila nemyslet a on ji stále strhával zpátky k tématu, na které by nejraději zapomněla. Možná měl pocit, že jelikož oba Ininou zradou trpěli, dělalo to z nich spřízněné duše. Bylo na čase ho vyvést z omylu.

„Poslyš, Štěpáne, jestli chceš mluvit o Ině, tak na to nemám čas,“ řekla rychle. Štěpán se na místě zarazil s pusou otevřenou v nádechu.

„Vlastně,“ pokračovala nemilosrdně navzdory jeho ublíženému výrazu, „už se o tom nechci bavit vůbec. Nikdy. A tobě by to taky prospělo.“

Hleděl na ni, jako by mu vlepila facku.

„Myslel jsem, že mi rozumíš,“ vysoukal ze sebe nakonec.

„Rozumím. Ale už toho bylo dost. Život jde dál.“

Nato ho poplácala po rameni, otočila se na patě a rychle vyrazila k sálu s Bránou, zatímco se jí oči začaly plnit slzami.

Ano, život šel dál.

4. KAPITOLA – NOVÉ VÝZVY

Garian Lovell seděl zadumaně po otcově pravici u dlouhého stolu, kolem nějž se zanedlouho měli sejít všichni generálové na poradě. Zatím byl kromě něj přítomen jenom Arrgis, který s Charlesem posledních pár minut rozebíral množící se útoky lovců lesních kmenů na jejich území. Garian ten rozhovor vnímal jen napůl. Oči měl upřené na velká okna vedoucí na jihovýchod a slunečné nebe za nimi. Ve skutečnosti byl však ztracený v myšlenkách.

Charles synovo rozpoložení nesl s nelibostí, ale současně i se zadostiučiněním. S nelibostí, protože neměl trpělivost s lidmi, co se litují, a to ani když šlo o jeho vlastního syna, a se zadostiučiněním, protože to dokazovalo dostatečnou efektivitu jeho trestu. Věděl dobře, že Garian byl od chvíle, kdy se stal jeho prvním generálem, zvyklý dostávat ty nejnáročnější úkoly. Většinou cestoval po Revoně a plnil funkce bojovníka i diplomata. Teď zodpovídal za bezpečnost města a ve zbytku času trénoval budoucí vojáky na Akademii – aktivity sotva hodné jeho potenciálu. Pozice mu formálně zůstala, ale odpovědnosti značně ubylo, a s tím se Garian neuměl vyrovnat.

Snažil se ale nést svůj úděl s tichou hrdostí, aby jeho otec náhodou neměl pocit, že vyhrál. Charles se při té myšlence musel pousmát.

Garian byl tvrdohlavý po něm – což samozřejmě celou situaci moc neulehčovalo.

Do místnosti začali přicházet ostatní generálové – Ulrik, Ottar a Finn a chvíli po nich Aggson s Heronem – s těmi si ještě po poradě promluví. Jejich poslední dobrodružství vzbudilo spoustu nelibosti, kterou korunovala oficiální stížnost u něj samotného na chování jeho dvou generálů – něco, co se nestávalo a stávat nemělo. Ti dva to buď velmi rychle pochopí, nebo se v řadách generálů brzy uvolní dvě místa.

Spolu s nimi dorazila také jeho švagrová Corrin, dnes v černozeleňých korzetových šatech, a princ Soren – se stejným nonšalantním úsměvem, který mu hrál na tváři posledních pár týdnů. Pozdravil se se všemi kromě Gariana, kterého jako obvykle demonstrativně ignoroval, přestože vedle něj na poradách seděl. Garian se princovu pozornost nijak získat nepokoušel. Oba se tvářili, že je jim jejich stále ještě poměrně čerstvé odcizení úplně ukradené. Skutečnost byla samozřejmě jiná.

Corrin zaujala své obvyklé místo vedle Aggsona a letmo kývla třetímu generálovi na pozdrav, zatímco on strávil dlouhou chvíli tím, že si prohlédl každý kousek jejího těla. Corrinina snaha působit, jako že mezi ní a Aggsonem nic není, byla příliš zjevná na to, aby někoho přesvědčila. Byť všichni věděli, že jejím skutečným cílem zůstával odjakživa sám Charles, její spojenectví se třetím generálem bylo stejně evidentní, jako jejich dravé ambice zajistit si u vůdce vlkodlaků co nejlepší postavení.

Charles se bavil tím divadlem, které se kolem něj odehrávalo. A bavil se jím o to víc, že si jeho protagonisté mysleli, že před ním, Druhým ze Tří, dokážou skrýt své plány, pohnutky a strachy. Jako by stále ještě ani oni zcela nepochopili, s kým mají tu čest.

Tyto myšlenky mu běžely hlavou, zatímco pozorně naslouchal nejnovějším informacím o lovcích lesních kmenů. Teprve když druhý generál se svou zprávou skončil, zahájil Charles oficiálně poradou.

„Dnes s vámi chci probrat pár zásadních novinek,“ řekl, když všechny přivítal. „První se týká nepříliš růžové situace s potravinami. Naše zásoby jsou dost ztenčené a počasí stále znesnadňuje využívání lesních zdrojů. Objevují se první žádosti o jídlo od našich lidí.“

Odmlčel se, čímž dal najevo, že očekává příspěvky ostatních.

„Když nemůžeme pořádně využívat lesní zdroje, možná je na čase se poohlédnout po jiných,“ nadhodil Aggson.

„Všechny vesnice a města v Revoně na tom pravděpodobně budou stejně jako my,“ zareagoval ostrým tónem Garian, který hned pochopil, kam Aggson míří.

Třetí generál ale jen s úsměvem pokrčil rameny.

„Takže jim ještě něco zbývá.“

„Pokud podnikneme nájezd na města, abychom jim sebrali zbytky jídla, Oliverovi příznivci toho rychle využijí proti nám,“ vložila se do diskuse Corrin.

„Pokud mají naši lidé hlad, pak bych řekl, že politika by měla jít stranou,“ hájil svůj názor Aggson.

„S tím souhlasím,“ přikývl Heron. Jeho názor nikoho nepřekvapil. V poslední době působil víc a víc jako Aggsonův ocas, než jako muž s vlastním mozkiem.

Garian se nepatrně otočil k Sorenovi, ale nepodíval se na něj přímo.

„Neměl by se budoucí nejvyšší král starat o všechny své poddané?“ zeptal se ho s lehkým náznakem jízlivosti.

Soren se zhluboka nadechl a rozhodl se Garianův provokativní tón ignorovat.

„Než se rozhodneme o této variantě – jaké jiné možnosti máme?“ zeptal se.

„Žádné tak efektivní,“ odpověděl mu Aggson. „Potřebujeme nakrmit celé město.“

Všichni se otočili na Charlese a čekali na jeho rozhodnutí.

„To je všechno, co vás napadá?“ zvedl překvapeně obočí. „No dobrá, máme toho dnes na stole víc, tak ať se nezdržujeme. Aggson se o to postará.“

Otočil se přímo na svého třetího generála.

„Zvolte lidskou strategii, ať to ukazuje na nějaké zoufalé vyhladovělé měšťáky.“

„Takže méně elegance a více těžkopádnosti,“ odušil pobaveně Aggson. „To snad zvládneme. Máš nějakou preferenci ohledně oblasti?“

„Vyberte spíš něco odlehlejšího, jinak je mi to v zásadě jedno.“

„Ale buďte si opravdu jisti, že nic nebude ukazovat na nás,“ dodala Corrin. „Pokud by se o tomhle správci dozvěděli, bude Soren při volbě značně znevýhodněný.“

„Což je to jediné, co našemu princovi dělá starosti,“ zavrčel tiše Lovell.

V tu chvíli se na něj Soren otočil a položil mu ruku na rameno.

„Zůstaň u toho, na co máš kompetence, a do ostatního se neplet,“ doporučil mu jemně.

„Nezačíněj,“ varoval Charles telepaticky syna. Garian se na něj překvapeně otočil.

„Já začínám?“

Ale Charles místo odpovědi řekl nahlas: „Dobrá, pojďme to uzavřít. Aggsone, představíš mi svoji konkrétní strategii dnes večer. A teď k dalšímu tématu.“

Položil ruku na list, který před ním ležel na stole. Byl opatřený pečeti nejvyššího správce Revony. Ostatní se zvědavě naklonili blíž.

„To je oficiální výzva nejvyššího správce Valmera jménem královny Viery, abychom opustili Icail. Správci chtějí mít město volné, aby ho mohli připravit pro budoucího nejvyššího krále. Pro nás to znamená naplánovat a zrealizovat přesun zpátky do Lykeony.“

„Kdy to má proběhnout?“ zamračil se Garian.

„Termín ještě není stanovený. V blízké době nás navštíví Lukyanos Megh, kterého Viera pověřila vyjednáváním o převzetí města. S ním bude třeba domluvit podrobnosti.“

„Přesun do Lykeony v tomto období nebude nic snadného,“ podotkl Ulrik. „Nehledě na to, že mnohým z našich lidí se nebude

chtít opustit Icail. Spousta z nich tu má větší majetek, než měli v Lykeoně.“

„Co s těmi, kteří budou chtít zůstat?“ zeptal se Garian.

„I to je potřeba vyjednat,“ odpověděl Charles. „Dialog s Lukyanem nebude snadný. Megh bude vyjednávat tvrdě. Bude na tobě, abys pro nás získal co nejlepší podmínky.“

Lovell přikývl.

„Snaž se přesun co nejvíc oddálit,“ apelovala na něj Corrin. „Cestování v těchto podmínkách–“

„Valmer požaduje, aby k přesunu došlo co nejdříve,“ přerušil ji Charles. „Nemyslím si, že se nám podaří získat mnoho času.“

„Jsem jediný, komu přijde, že to dělají naschvál?“ ozval se Soren. „Volba ještě ani nebyla vyhlášená, tak na co ten spěch? Navíc se stejně budeme za chvíli zase stěhovat zpátky,“ dodal s úsměvem.

Několik generálů se zasmálo a pokývalo hlavami.

„Nejsi jediný, komu to tak přijde,“ přikývl vážně Charles. „Ale musíme to respektovat, jejich požadavek je oprávněný. Načasování je samozřejmě znepokojivé. Nejen kvůli podnebí, ale také s ohledem na vzrůstající aktivitu lovců lesních kmenů, a to i na našem území. Arrgis má více informací.“

Oči všech se obrátily ke druhému generálovi, který se ujal slova.

„Aktivita lovců je skutečně výrazně vyšší, než bývala dřív,“ řekl. „Ale to není to jediné, co by nám mělo dělat starosti. Jejich činnost se zdá být rovnoměrně rozložená, jako by byla plánovaná.“

„Někdo je organizuje,“ poznamenal temně Garian.

Arrgis přikývl. Napětí kolem stolu bylo téměř hmatatelné.

„Vypadá to tak.“

„Máme tušení kdo?“ zeptala se Corrin.

„Zatím ne,“ zavrtěl Arrgis hlavou. „Nemáme ani žádný důkaz, že lovci opravdu organizováni jsou. Vyplývá to pouze z našich pozorování.“

„Pokud jsou aktivní i na našem území, může být cesta do Lykeony pro naše lidi dost nebezpečná,“ řekl Garian.

„Tak ji dopředu vyčistíme,“ navrhl Aggson.

„*Nech mě se o to postarat,*“ otočil se Garian na otce.

„*Ty už svůj úkol máš. Budeš jednat s Lukyanem a organizačně zaštitíš celý přesun,*“ odpověděl mu Charles.

„*To může udělat kdokoliv. Nech mě vypořádat se s lovci.*“

„*Je mi líto. Budeš muset svůj vztek zpracovat jiným způsobem.*“

„Arrgis se postará o to, aby byla oblast pro přesun bezpečná,“ rozhodl vůdce vlkodlaků nahlas.

Garian sevřel čelisti a podíval se do stolu.

„Dotazy nebo další podněty?“ zeptal se Charles, a když se nikdo neozval, řekl: „V tom případě je porada u konce. Aggstone, Herone, vy dva tu ještě zůstanete. Corrin, počkej před sálem.“

Corrin přikývla a spolu se všemi ostatními mimo Aggsona a Herona opustila místnost. Ještě předtím věnovala Aggsonovi temný pohled.

Když za generály zapadly dveře, Charles zůstal chvíli bez hnutí opřený ve své židli a mlčky Aggsona s Heronem pozoroval. Heron si nervózně poposedl, zatímco Aggson s vážným výrazem velitelův pohled opětoval.

„Věřím, pánové, že víte, proč s vámi chci mluvit,“ začal.

Aggson stroze přikývl. Heron neodpověděl.

„Nejsem zvyklý na to, aby si někdo stěžoval na chování mých generálů. A o to hůře se mi taková záležitost řeší, jestliže je ta stížnost oprávněná. Máte něco, co mi k tomu chcete říct?“

„Můj pane,“ ozval se Heron nejistým hlasem. „Měl bys vidět, jak se ta holka chovala. Byla to jednoznačně provokace z její strany, úplně se nám nabízela.“

„Byla to tanečnice a k tomu otrokyně,“ odpověděl Charles ledovým tónem. „Co jste čekali?“

„Právě proto nechápu, proč je to takový prohřešek,“ pokračoval Heron přesto, že mu Aggson věnoval varovný pohled. „Nešlo přece o svobodnou ženu...“

Dva vlci, kteří Charlese všude doprovázeli a do té doby klidně leželi pod stolem u pánových nohou, se posadili a hluboce na Herona zavrčeli, když ucítili vzplanutí Charlesova hněvu.

„Nejde o to, že jste ji znásilnili, jde o to, že jste ji zabili!“

„Byla to nehoda. Nechali jsme se unést,“ řekl Aggson tiše.

„Nechali jste se tak unést, že jste jí zlomili vaz,“ upřesnil Charles pochybovačným tónem. Jeho pohled teď spočíval přímo na Aggsonovi. Z jeho očí vyčetl, že to on se *nechal unést*. To pro něj byla ta horší varianta. Herona by byl ochoten obětovat.

„Její majitel to hodnotí jako vraždu,“ pokračoval věcnějším tónem. „Požaduje trest pro vás oba a finanční odškodnění. Upřesním mu, že se jednalo o nehodu. Finanční odškodnění zajistíte vy dva – je mi jedno, jak se o to podělíte. Můj účetní vám pošle bližší informace. Co

se trestu týče... vzhledem k tomu, že šlo o nehodu,“ na slovo *nehodu* dal zvláštní důraz, „zůstaneme u důrazného upozornění.“

Heron se viditelně uvolnil, ale Aggson dál Charlese zamračeně pozoroval a čekal. Věděl, že velitel ještě neskončil.

Charles vstal, pomalu došel až k nim a sedl si vedle nich na stůl. Mluvil tiše, ale velmi zřetelně.

„Pokud se někdy bude cokoliv podobného opakovat nebo se znovu zachováte jakýmkoliv způsobem, který mě bude obtěžovat, nechám vás zaživa stáhnout z kůže. Jak jsem pochopil, dá se potom prodat za slušnou cenu. Rozumíme si?“

Oba generálové přikývli.

„Odchod,“ uzavřel Charles a Aggson i Heron vstali. Heron byl z místnosti pryč dřív, než po sobě Aggson stačil zasunout židli. Když se i třetí generál otočil k odchodu, Charles ho chytil za paži. Aggson se zarazil a čekal s očima podřízeně sklopenýma k zemi.

„Jsem si dobře vědom tvého potenciálu a mám s tebou velké plány. Takže koukej dostat svoje záliby hodně rychle pod kontrolu, protože jestli ne, budu se tě muset zbavit dost rychle na to, abych neměl čas přemýšlet o tom, jaké je to plýtvání,“ zavrčel Charles.

Generál přikývl a Charles ho pustil.

„Řekni Corrin, že může jít dál,“ dodal normálním tónem.

„Jak si přeješ.“

Aggson opustil místnost rychlým krokem a vydechl si až na chodbě. Corrin stála u okna kousek ode dveří s rukama založenýma na prsou a čekala.

„Můžeš jít dál,“ řekl generál a Corrin se rozešla ke dveřím. Když procházela kolem něj, zasyčela: „Zkus příště myslet mozkiem a ne penisem. Ty tvoje výstřelky nám moc nepomáhají.“

„Ušetři si ty výčitky, už mě srovnal Charles,“ zavrčel Aggson. „A od tebe to zdaleka neberu tak dobře jako od něj,“ dodal výhružně. Corrin se ušklíbla a zmizela ve dveřích.

Když vešla, Charles znovu seděl na své židli a zamysleně si prohlížel list s Valmerovou výzvou.

„Dělá ti to starosti?“ zeptala se ho, když se posadila přes roh stolu naproti němu.

Charles jí věnoval chladný pohled, jako ostatně vždycky, když se pokoušela překlenout propast, kterou mezi nimi udržoval.

„Vůbec ne. Správce znervózňuje, že nic neděláme. Mají obavy, že to znamená pravý opak, proto se nás snaží zaměstnat, aby nás dostali pod kontrolu. A pokud utrpíme nějaké ztráty cestou do Lykeony, Valmera to jistě mrzet nebude.“ Odložil listinu zpátky na stůl. „Ale na tom nezáleží. Je to obtěžující, ale starosti mi to nedělá. Jak pokračuješ se svým úkolem?“

Corrin zavrtěla hlavou.

„Zkusila jsem to přes Valmera, ale jak jsme čekali, bez úspěchu. Jeho štít je příliš silný.“

„Hm, překvapilo by mě, kdyby to zafungovalo. I když by to samozřejmě usnadnilo spoustu věcí. Nevadí, zaměř se tedy na Vieru. A buď opatrná. Nikdo nesmí mít o našem zapojení tušení. Potřebujeme, aby volba proběhla podle našich plánů, nemůžeme si dovolit nechat něco náhodě.“

„Ano, můj pane.“

„A Vallence?“

Corrin zaváhala. Charles sledoval, jak chvíli hledala slova.

„Nemůžu se k ní dostat,“ přiznala nakonec.

„Ujistila jsi mě, že dokud se Garian objevuje v jejích snech, dokážeš toho využít k překonání jejího štítu,“ připomněl jí.

„Já vím,“ přisvědčila Corrin nervózně. „Nejsem si jistá, proč se mnou zasazený sen neuchytil. Je to jako...“ zamračila se, „...jako by tam už pro další nebylo místo.“

Charles zavřel oči a zamyšleně poklepal na desku stolu.

Takže Vallence už nasadil do hlavy sen někdo jiný. Že by Ilyana? Mohl to považovat za potvrzení, že jejich plán bude úspěšný? Rozhodl se o tom později popřemýšlet v klidu, až bude o samotě.

5. KAPITOLA – ZLÁ KREV

Vallence ležela ve své kočičí podobě na větvi a sledovala starou lesní cestu, která se pod ní vinula mezi stromy. Byla téměř nepoužívaná, protože vedla hluboko do srdce lesa a ti, kteří cesty používají, si obvykle tak daleko netroufali. Slunce se začínalo sklánět k horizontu, oblohu opět překryly mraky a zbarvily světlo do studené šedi. Val věděla, že lovci se objeví každou chvíli. Nebudou chtít riskovat útok na malou vlkodlačí smečku, která tábořila nedaleko, za úplné tmy.

Zdálo se jí, že něco zaslechla. Posadila se a nastrožila uši. Rozhlédla se kolem, ale nic dalšího neviděla ani neslyšela. Les byl zcela tichý, ponořený do svého hlubokého spánku. Přesto se nemohla zbavit pocitu, že ji někdo sleduje. Ne lovci, ti by se nedokázali pohybovat tak neslyšně, ani by neunikli jejím očím. Byl to někdo jiný...

Nebylo to poprvé, co měla pocit, že ji v lese někdo pozoruje. Přesto nikdy nikoho nezahlédla. Možná se jí to jenom zdálo. Anebo už začínala být paranoidní.

Z myšlenek ji vytrhlo vrzání kroků v hlubokém sněhu. Otočila se zpátky k cestě a viděla je. Šestnáct lovců, přesně, jak čekala. Nic, co by nezvládla. Ozbrojeni byli meči a sekerami, čtyři z nich nesli kuše. Rychlými těžkopádnými kroky se blížili k ní, aniž by si její

přítomnosti byli vědomi, a námahou funěli jako stádo vepřů. Než došli pod strom, na kterém seděla, odbočili z cesty a vydali se mezi stromy směrem, jímž ležel vlkodlačí tábor.

Dál už nečekala. Proměnila se, sundala z ramene luk a okamžitě do něj nasadila šíp. Během několika sekund zastřelila dva z těch, co nesli kuši. Právě tolik času totiž lovcům trvalo, než se alespoň částečně zorientovali a pochopili, co se děje.

„Kryjte se!“ vykřikl jeden z nich a všichni okamžitě zmizeli za stromy.

Opatrně vyhlíželi zpoza černých kmenů ve snaze zahlédnout toho, kdo je napadl. Jejich oči ale pátraly po zemi a tam nikoho nenacházely. I kdyby se ale podívali do větví stromů, nikoho by neviděli. Vallence už totiž byla zase kočkou a jistými pohyby přebíhala a přeskakovala z jedné větve na druhou, aby se dostala k lovcům z lepšího úhlu. Sníh pokrývající větve jí nevadil – její tlapky se pohybovaly po kluzké kůře zcela bezpečně.

Jakmile opět našla vhodnou pozici, znovu se proměnila a hned nato další dva lovci padli k zemi.

Potom se ale stalo něco, s čím nepočítala. Odkudsi ze šera mezi stromy vyletěly jiné šípy a další tři lovci se skáceli do sněhu. Potom se ozval útočný řev a jakoby odnikud se mezi zmatené lovce vyřítila velká skupina vlkodlaků.

Vallence překvapeně pozorovala řez, která se pod ní odehrávala. Hned poznala, že nešlo o běžné vlkodlaky, ale o Charlesovy vojáky. V jednom okamžiku se přistihla, že si nesmyslně přála, aby je vedl Garian. Ale dobře věděla, že to není možné. Garian byl vězněm svého

otce. Kdyby se na tom něco změnilo, už by ji dávno kontaktoval. S povzdechem tu myšlenku setřásla. Nechtěla na něj myslet. Život šel přece dál. A ona potřebovala fungovat.

Dole na zemi bylo za pár minut po všem.

„Budeš nás jenom z povzdáli pozorovat, nebo se k nám připojíš na kus řeči?“ ozval se najednou známý hlas a Vallence ke své radosti poznala Arrgise.

„Vás jsem tady nečekala,“ zavolala v odpověď a seskočila z větve na zem. Došla k Arrgisovi a podala si s ním ruku. Vždycky měla Charlesova druhého generála ráda a od chvíle, kdy zjistila, že je Thomasovým bratrem, se její náklonnost k němu stala s jistým smyslu ještě osobnější. A to i teď, když s Thomasem víceméně nemluvila.

„Uklízíme naše teritorium,“ vysvětloval Arrgis, zatímco očima kontroloval práci svých mužů, kteří likvidovali, co po boji zůstalo. „Valmer nás vyzval k opuštění Icailu, takže nás čeká stěhování do Lykeony. Chceme mít jistotu, že nás po cestě nečekají žádná překvapení.“

Vallence se zarazila.

„Vůbec jsem si neuvědomila, že už jsem na vašem území.“

Arrgis se zasmál.

„Ještě štěstí, že ne všichni mají takový respekt k hranicím jako ty.“

„Když stopuju, občas ztrácím pojem o prostoru,“ uznala Vallence lehce rozpačitě.

„S tím si nedělej starosti,“ uklidnil ji Arrgis a objal ji kolem ramen. „Nakonec tvoje rozpory s Charlesem jsou u konce. Není důvod, aby ses našemu území vyhýbala. Víš co? Připoj se k nám na večeři. Řekneš

mi, proč jsi po těch lovcích šla, a já ti povyprávím, co je nového v Icailu.“

„Ráda,“ usmála se Val.

Bylo to zvláštní, uvědomila si, vidět Arrgise tak, jak ho viděla ona. Thomas jí v mnoha směrech suploval otce a Arrgis se choval, jako by byl skutečně jejím strýcem. Arrgis, nejloajálnější z Charlesových generálů a druhý najmocnější muž celé lykeonské armády.

„A teď povídej,“ vyzval ji, když byli pohodlně spolu s ostatními usazení kolem velkého ohně a dělili se o sušené maso a víno. „Čím si ti lovci zasloužili tvoji pozornost?“

Vallence sáhla do vaku a vylovila listiny, které vzala Alanovi. Mlčky je Arrgisovi podala a viděla v jeho očích zajiskřit okamžité pochopení, když si letmo prohlédl mapu a jmenný seznam lovců. Pokýval hlavou.

„Měli jsme podezření, že je teď někdo organizuje. Mají dokonce samonabíjecí samostříly. To pro lesní kmeny není dobrá zpráva.“

„To není všechno. S lovci mám dost zkušeností. Samostříly nejsou jedinou novinkou. Jsou teď celkově vybavenější. Dřív to byla jen banda agresivních pitomců. Dnes ovládají transformační postupy a jednájí strategičtěji. Už se nevrhají do útoku bezhlavě jako předtím. Ten, kdo je organizuje, nebude jen tak někdo z vesnice. Učí je a oni ho respektují.“

Potom si vzpomněla ještě na něco. Vytáhla z vaku černou lahvičku.

„Našla jsem to u jednoho z jejich velitelů,“ řekla a podala ji Arrgisovi. „A nemám nejmenší tušení, co to je.“

Arrgis lahvičku vzal, vytáhl zátku a opatrně očichal obsah. Zamračil se.

„Zlá krev,“ zamumlal a jeho oči přeskočily ke kuším, které lovcům vzali a které teď ležely složené vedle ostatních zbraní. Když viděl Vallencin nechápavý výraz, upřesnil: „Je to halucinogenní jed, do kterého se nejčastěji namáčejí hroty šípů. Zacházej s ním opatrně.“

„Zlá krev,“ zopakovala Val, když jí Arrgis lahvičku opět vrátil. „Proč jsem o ní nikdy neslyšela?“

„Protože se používala dřív, než ses narodila. Byla velmi populární v době před Owenovou vládou, kdy se znovu formovaly hranice revonských království a území lesních kmenů. Pro její kruté účinky se ale nakonec přestala používat a dostala se na seznam ilegálních látek.“ Poškrábal se ve strništi na tváři a zamyšleně dodal: „Ani předtím ale nebyla snadno dostupná. Divím se, že se k ní lovci dostali. A je dobře, že o tom víme. Musíme být opatrní. Všichni.“ Zabořil svůj pohled do Vallenciných očí.

Val se chystala odpovědět, že je vždy opatrná, ale tušila, že Arrgis ji znal až příliš dobře na to, aby na něj její obvyklá nonšalance zapůsobila. Místo toho se zeptala:

„Jak přesně ten jed funguje?“

„Stačí, aby se do krve dostala jen malá dávka, a během několika vteřin způsobí halucinace. Zasažený vidí všude nepřátele. Většina lidí úplně ztratí hlavu a začne kolem sebe sekat, střílet a kousat jako šílená. Viděl jsem případy, kdy zkušený bojovníci utíkali před tím, co viděli, tak dlouho, až sami sebe uštvali. Nebo si raději podřízli krk.“

„To zní hezky,“ podotkla Val temně. „Je na to protijed?“

„Za pár hodin to přejde samo. Někdy dřív, pokud se zasažený dokáže ovládnout. Pokud ne, je třeba mu na dostatečně dlouhou dobu zabránit, aby si ublížil. To není klasický jed, Val,“ připomněl jí, když viděl její stále nechápavý výraz. „Vyrábí se transformačním postupem. Ten vzorec, který v sobě ukrývá, otráví krev toho, do jehož těla se dostane.“

„Jo tak,“ přikývla Vallence. Takhle se jí to nezdálo tak hrozné.

„Nepodceňuj jeho účinky,“ řekl Arrgis ostře. „Jed, co napadá mysl, je horší než jed, co napadá tělo. Teď se ti možná zdá, že bys věděla, že jsou to jenom halucinace, a jeho efekt bys porazila. Ale věř mi, že v tu chvíli bys představy od skutečnosti nerozeznala. A měla bys takový strach, že by tě ani nenapadlo přemýšlet, jestli to náhodou není jen prelud způsobený Zlou krví.“

Vallence nasadila tak pokorný výraz, jakého jenom byla schopna.

„Budu na to pamatovat,“ ujistila ho.

Chvilku mlčky seděli a hleděli do plamenů. Kolem nich se bavil zbytek Arrgisovy družiny. Z boje s lovci neměl nikdo z nich ani škrábnutí a všichni byli v dobrém rozmaru.

„Stále jsi mi ale neodpověděla,“ nadhodil najednou generál a jeho jasně modré oči se zabořily do jejích s nepříjemnou intenzitou.

Vallence tázavě zvedla obočí. Z nějakého důvodu v ní Arrgisův pohled vzbudil nesmyslný pocit, že něco provedla.

„Proč jsi ty lovcé stopovala?“ upřesnil.

„Jen tak,“ pokrčila rameny a současně uhnula generálovu pohledu. „Nemám žádný zvláštní důvod.“

Když se zdálo, že ticho, které následovalo, se potáhne donekonečna, dodala:

„Poslední dobou nemám co na práci, tak jsem se rozhodla... zabavit se něčím užitečným.“

Odvážila se letmo podívat na Arrgise a viděla, že ji stále pronikavě pozoruje. Ten rentgenový pohled znala od Thomase a nesnášela ho. Sevřela čelisti a snažila se ho vydržet. Měla nepříjemný pocit, že generál její pózu *život jde dál*, kterou poslední týdny tak pečlivě předváděla, nespoknul.

Nakonec řekl: „Snažíš se zabavit, abys nemusela myslet na nepříjemné věci?“

Val oční kontakt přerušila. Blížili se k tématu, které obvykle rychle spouštělo nadbytečnou produkci vlhkosti v jejích očích, a tomu se chtěla vyhnout.

„Život jde dál,“ zamumlala s výrazně menší přesvědčivostí, než když tuhle nesmyslnou frází vmetla do tváře Štěpánovi.

Arrgis její reakci pochopil správně.

„Garianovi taky hodně chybíš,“ odvětil tiše. „A ani on o tobě nechce mluvit,“ usmál se.

Val ucítila známé, bolestivé bodnutí u srdce, které se naučila spojovat s Garianovým jménem. Neodpověděla, a tak se mezi nimi na dlouho rozhostilo ticho, které si Val krátila lámáním tenké modřínové větvičky na maličké kousky. Dokud Arrgis najednou neřekl:

„Val, proč vlastně neprijedeš do Icailu?“

Překvapeně se na něj otočila.

„Charles ti odpustil, vstup do města zakázaný nemáš,“ pokračoval.

„Myslím, že tím trestem, který Charles uložil svému synovi, dal jasně najevo, že si nepřejí, abychom byli v kontaktu,“ namítla Val. Bylo jednodušší nevyslovovat jeho jméno nahlas.

Arrgis pokrčil rameny.

„Nevidím to tak jednoznačně. Charles tě má rád. Přijed' do Icailu, promluv s ním. Třeba najdete nějaký přijatelný kompromis.“

„Já nevím,“ zamumlala Vallence. Byla za ty roky tak zvyklá spojovat Charlesovo území se zvýšeným osobním rizikem, že jen samotná myšlenka, že to tak už nemusí být, se jí zdála absurdní. Bála se uvěřit, že by Arrgis mohl mít pravdu – protože ji téměř určitě neměl. A začít v sobě chovat falešnou naději a potom zase dostat po čumáku, bylo to poslední, co teď potřebovala.

„Už bych měla jít,“ usoudila, hodila zbytky větvičky do ohně a vstala. „Děkuju za večeři.“

„Přemýšlej o tom, co jsem ti řekl,“ nabádal ji Arrgis, když si podali ruce na rozloučenou. „Garian tě potřebuje a ty jeho taky.“

Vallence to nechtěla rozebírat, a proto jen přikývla, přehodila si přes hlavu kapuci pláště a vydala se do tmy mezi stromy.

6. KAPITOLA – ZRÁDCE REVONSKÉHO LIDU

„Lukyanos hodně tlačí na Valmera, aby prince Sorena při volbě znevýhodnil,“ vyprávěl správce Gabriel, zatímco kráčeli se Simonem ranními ulicemi Calethonu. „Část správců s ním souhlasí. Jsou přesvědčeni, že zvolit Sorena by bylo totéž jako posadit na křišťálový trůn Charlese.“

„V tom mají zřejmě pravdu,“ přikývl Drakonec. Věděl, že Lukyanos Megh, král Erienny nesnášel Tři obecně, ale Charlese přece jen nesnášel o kapku víc. Zvlášť od doby, co ho vůdce vlkodlaků vydíral a on musel poslat svou ženu a dceru do Asylie, aby je ochránil. Meghova snaha zabránit za každou cenu tomu, aby si Charles na nejvyšší trůn byť jen sáhl, přišla Simonovi vhod, protože otevírala cestu Oliverovi. Přesto se nemohli hnout z místa, dokud správci nevyhlásili volbu.

Právě procházeli jednou z okrajových čtvrtí. Domy zde byly nižší a vše na nich svědčilo o nuzném životě jejich obyvatel. Přešli přes most, který překlenoval zamrzlou řeku, a ocitli se na malém náměstí. Na jednom z rohů se rozdávaly přídělky jídla. Kolem stál menší dav lidí, všichni od hlavy k patě zabalení do teplých pláštů v zoufalé snaze chránit se před všudypřítomným ledovým větrem, který se proháněl ulicemi.

„Správci se vlivu Tří bojí,“ řekl Gabriel. „Charles, Marion – nevidí v tom rozdíl. Nechtějí dopustit, aby Tři znovu získali v Revoně takovou moc jako kdysi.“

„Ohrozilo by to jejich postavení,“ doplnil Simon. „Samozřejmě. To je pořád totéž. Někdy si říkám, jestli bylo vytvoření správců skutečně chytrým krokem.“

„Bylo to nezbytné pro dodržení Zákonů, i pro zachování rovnováhy. Vše potřebuje svůj protipól,“ připomněl mu Gabriel svým charakteristicky klidným hlasem.

„Hm,“ pousmál se Simon. „Každopádně se zdá, že je dobře, že o Marion nikdo nic neví. Aspoň se všichni o to víc soustředí na Charlese.“

„Valmer doufá, že ho stěhování do Lykeony zaměstná dost na to, aby se nepokoušel nějak ovlivnit vyhlášení volby.“

Simon musel nad naivitou nejvyššího správce zakroutit hlavou.

„Stěhování v této době je podpásovka, ale Charlese nijak zvlášť neochromí.“

Chvilku kráčeli mlčky. Pak se Gabriel zeptal:

„Nebojíš se jeho vlivu?“

„Částečně,“ uznal Simon. „Pokud Charles dokáže nějak ovlivnit, jaký úkol správci pro prince vyberou, bude to určitě tak, aby měl Soren navrch. Musíme věřit, že Valmer to má dobře ošetřené a dokáže vytvořit úkol bez cizích vlivů. A jestli ne, budeme spoléhat na naše vlastní zdroje, abychom dostali Olivera zpátky do hry.“

„Když mluvíme o zdrojích – co Dominik?“

„Stále se k němu nemůžu dostat.“

„Víš, že na něj nemůžeme čekat věčně,“ upozornil ho správce přísně.

„Zatím stejně není vhodná doba na to, aby se Marion objevila,“ namítl Simon a povzdychl si. „Dominik se snaží dát si svůj život znovu dohromady. Má v Asylii vytvořenou provizorní kovárnu a Hank z hospody U Kvítku mu dohazuje práci. Snaží se kvůli Jakobovi a zvenku to i vypadá, že se mu to daří. Ale uvnitř... ta síla, ten oheň, který v sobě míval, to je všechno pryč. Nevím, jestli se to ještě někdy vrátí.“

„Možná by bylo moudré připravit se i na možnost, že se to nevrátí.“

Simon s odpovědí otálel, pohled upřený kamsi k prázdné kašně uprostřed náměstí zahalené do tlusté sněhové pokrývky. Nakonec neochotně řekl:

„Já vím, že máš pravdu. Možná jsme Dominika ztratili natrvalo. Ale já se s tím nesmírím, dokud nezkusíme všechno, co se dá.“

Gabriel přikývl a dál už nenaléhal.

Míjeli právě dlouhou frontu na jídlo, když uslyšeli vzdálený hlas, jenž k nim doléhal odkudsi z bludiště malých uliček ve směru k jižní městské bráně.

„Nedovolte, aby dál ohrožovali vaše domovy! Naše hlasy mají právo být slyšet stejně jako hlasy správců.“

Simon s Gabrielem si vyměnili překvapený a v Simonově případě lehce pobavený pohled a vydali se za hlasem. Nebyli jediní. Spousta lidí se zastavovala, zaposlouchala a pak buď zavrtěla hlavou a pokračovala ve své cestě, nebo se stejně jako oni vydala za oním

burcujícím hlasem, který je zavedl až na malé prostranství před městskou bránou. Tam na provizorním pódiu u hradby stál menší muž zabalený ve starém vlněném plášti a pokřikoval na okolo stojící dav, jenž už byl větší než ten, který viděli u přídělů jídla.

„Všichni se starají jenom o svoje posty – správci, králové. A já se ptám – kdo se stará o nás? Kdo nám zaručí, že bude skutečně zvolený král, kterému záleží na blahu revonského lidu? Král, kterému nepůjde jen o posilování vlastní pozice? Můžu vás ujistit, dobří lidé, že se o to nepostará nikdo! Pokud se my sami neozveme, nikdo si nás všimnout nebude!“

Simon s Gabrielem chvíli mlčky poslouchali. Potom Simon tiše poznamenal:

„Už zase pokus o demokracii. Ví o tom Valmer?“

„Pochybují,“ zavrtěl Gabriel hlavou. „Valmer se málo stará o chudinské čtvrti.“

„Pak by měl začít, než se to rozroste. Demokracie je jak plevel. Jak se uchytlí, roste a roste a hrozně těžko se jí zbavuje. Lidé mají rádi pocit, že všichni participují na rozhodování. Že všichni mají trochu té moci. Už ale zapomínají, že s tím také logicky musí přijít odpovědnost. Chtějí rozhodovat o věcech, o kterých nic nevědí, kterým nerozumějí, a jsou potom krásným terčem pro manipulaci veřejného mínění. Myslím, že na Charlesově výroku, že demokracie je falešný lék na pocit méněcennosti lidstva, něco bude.“

Gabriel se pousmál.

„Snad se lidstvo jednoho dne dostane na takovou úroveň, že demokracie bude moci začít opravdu fungovat,“ řekl.

„Na to už čekáme pár tisíc let,“ zabručel Simon.

„Doufejme, že během té doby...“ začal Gabriel, ale zarazil se, protože v tu chvíli muž na pódiu zmínil Tři.

„...a vždycky se chovali, jako že Revona patří jim. Ale copak to, že jsou mocnější než my, znamená, že mají větší právo na život v této zemi? Znamená to, že jejich názor je důležitější než náš? Znamená to, že oni můžou rozhodovat za nás? Ne, přátelé, neznamená! To si jenom oni myslí. Ale my tu také žijeme. Žili tu naši předkové a budou tu žít naše děti. Jsou to naše ruce, které obdělávají zemi, staví města, budují cesty a mnoho dalšího. Revona žije díky naší každodenní práci, ne díky jejich! Nenechte se unést září Tří! Nenechte se zmást mocí jejich slov! Tohle je naše země a my máme právo být slyšet!“

Dav souhlasně zahučel a mnoho posluchačů začalo tleskat.

„Správci vyhlásí již brzy královskou volbu,“ pokračoval muž. „A já říkám, nedovolme, aby na trůn usedl princ Soren, kterého nazývám zrádcem revonského lidu! Nenechte se zmást jeho prohlášeními, dobří lidé! Jestli Soren usedne na trůn, vlkodlaci budou žít v naší zemi na náš úkor ještě víc než dnes. Už jsme zažili dost roků temnoty a strachu. Další nepotřebujeme.“

„Mluví s takovým zapálením, že by málem strhnul i mě,“ poznamenal Simon lehce sarkasticky. „Myslím, že už jsem slyšel dost.“ Kývl na Gabriela, že je čas jít.

„Promluv o tom s Valmerem,“ pokračoval, když byli dostatečně daleko. „Ať to podchytí co nejdřív. Jedna věc je lid, co chce být slyšet, a druhá dav vyhladovělých chudáků vyburcovaných k povstání.“

„Budu ho informovat hned po návratu do paláce.“

„Zrádce revonského lidu...“ zopakoval Simon. Chvíli ta slova převaloval na jazyku, jako by chtěl poznat jejich chuť. „Není to poprvé, co jsem slyšel pro Sorena použít tento titul. Začíná se to rozmáhat,“ dodal s lehkým náznakem zadostiučinění. „A to jsme to tentokrát ani nemuseli vysadit my.“

7. KAPITOLA – OKURKOVÁ SEZÓNA

„Jakube, nejsi strom, máš nohy, zkus si na to občas vzpomenout a použít je!“ zvolal Dragan frustrovaně a odhodil meč na zínětku.

Jakub rozladěně vzdychl a spustil svůj meč k zemi.

„Snažím se na to myslet,“ zamumlal.

„Tak to zjevně nestačí, protože nevidím žádný rozdíl.“

„Možná je problém v učiteli, ne v žákovi,“ nadhodila Tiessa, která stála opodál s rukama založenýma na prsou a pobaveně je pozorovala.

„Jestli se Jakubova výcviku chceš ujmout sama, máš prostor,“ odsekl Dragan. „Můžeš si být jistá tím, že mě to žádnou radostí nenaplňuje. Pro dnešek končíme, už na to nemám nervy.“

Sebral svůj meč ze země, vzal Jakobovi ten jeho z ruky, jako by se bál, že se nejmladší člen jejich týmu bez jeho dozoru omylem probodne, a šel zbraně vrátit do stojanu u stěny. Jakub ho mlčky pozoroval a snažil se předstírat, že ho Draganova neustálá potřeba dávat mu najevo, jak je neschopný, nijak nedeprimuje.

Ve skutečnosti to nebyla pravda. Posledních pár týdnů pro něj bylo utrpením. Od chvíle, co se stal oficiálně členem Revonského archivu, se celé dny věnoval tréninku. Ačkoliv doufal, že ho bude učit Vallence, která by s ním nepochybně měla mnohem více trpělivosti, nakonec zůstal na krku Draganovi. Ten z toho měl přibližně stejnou

radost jako on sám, ale na rozdíl od něj neměl žádné zábrany dávat to najevo. Výsledkem bylo, že Jakubova sebedůvěra neochvějně klesala. Uklidňovalo ho jedině to, že na jeho výkonu už nebylo co zkazit, takže když už se nelepšil, alespoň se nezhoršoval.

Dragan se s ním opravdu nemazlil. Sám byl ve špatné náladě, jednak kvůli zjevné absenci jakéhokoli talentu svého svěřence, ale také proto, že v Revoně se teď nic nedělo. Nudil se. A znuděný Dragan byl ještě nesnesitelnější než zaměstnaný Dragan.

„Dej si ještě dvacet minut na pásu, ať si trochu připomeneš, k čemu ty nohy vlastně máš,“ zakončil lekci a odešel z tělocvičny do kuchyně, aby si otevřel pivo. Thomas už oficiálně bydlel jinde, a i když se snažil ve svém původním – nyní Vallencině – bytě zdržovat v rámci možností co nejvíce, nebylo výjimkou, že ho viděli třeba jen jednou týdně. Dragan tím pádem (a i s ohledem na oteplující se počasí, které mu znemožňovalo pokračovat v efektivním skladování na balkoně) opět zaplnil velkou část lednice pivem.

„Neber ho moc vážně,“ snažila se Jakuba povzbudit Tiessa. „Vždyť víš, že Dragan je protivný už ze zvyku.“

Její hlas byl zbytečně silný na to, že Jakub stál asi dva metry od ní. Chvilí čekali, jestli se z kuchyně ozve nějaká reakce, a když se tak nestalo, jen se na sebe usmáli a Tiessa zklamaně pokrčila rameny.

„Tak já jdu na to běhání, ať to mám za sebou,“ prohlásil Jakub a zamířil k pásu.

„Dobře. A já mizím domů. Uvidíme se zítra,“ přikývla Tiessa, věnovala mu poslední soucitný pohled a nechala ho o samotě.

Jakub se postavil na pás a spustil ho. Začal rychlou chůzí.

„Běhat, Jakube, ne chodit!“ ozvalo se z kuchyně.

„Tohle slyšíš, co?“ zamumlal Jakub, zvýšil rychlost a přešel do běhu.

Ucítil závan Brány, jak Tiessa odešla, a po několika minutách další. Vallence byla zpět. Viděl otevřenými dveřmi, jak se v předsíni zula, svlékla a šla do kuchyně.

„Jak pokračujete?“ zeptala se.

„Tragicky,“ odpověděl jí Dragan stejně hlasitě jako předtím Tiessa.

„Vážně je to tak hrozné, nebo přeháníš, aby ses Jakuba zbavil?“ zajímala se Vallence.

Jakub vypnul pás a vydal se za nimi. Štvalo ho, že o něm mluvili, jako by tam nebyl. Usmál se Vallence na pozdrav a šel si nalít vodu.

„To už jsi skončil?“ zavrčel na něj Dragan.

„Potřebuju se napít,“ opáčil Jakub ne zcela pravdivě.

Dragan se otočil zpátky na Vallence a bezostyšně pokračoval v načaté konverzaci.

„Říkal jsem ti, že na tohle nemám trpělivost.“

„Možná bys ji měl, kdybych byl ženská,“ nadhodil Jakub s nevinným výrazem.

„Nebo možná, kdybych v tobě viděl něco, co alespoň vzdáleně připomíná talent nebo třeba nějaké základní předpoklady,“ usmál se Dragan jedovatě. „Už jsi dopil?“

Jakub s povzdychem postavil sklenici na linku a vrátil se zpět do tělocvičny. Vallence za ním zavřela dveře a posadila se na lavici naproti Dragnovi. Natáhla se pro jeho pivo a půlku mu naráz vypila.

Dragan ji mlčky pozoroval.

„Víš, že tenhle přístup není moc konstruktivní,“ nadhodila potom.

„Vždyť ti to říkám pořád, tohle není moje parketa. Proč si to nevyměníme? Já budu sledovat, jestli se v Revoně náhodou něco nezačíná dít, a ty se postaráš o něj.“

„Teď potřebujeme, aby uměl bojovat. Já si ho vezmu potom na pokročilejší transformační postupy,“ odpověděla Vallence rozhodně.

„A možná, že když ho zkusíš přestat shazovat, začne mu to jít,“

„To pochybuju.“

„Damien uměl dobře bojovat už asi v sedmi letech,“ připomněla mu. „Neříkej mi, že v Jakobovi z toho nic nezůstalo.“

Dragan se k ní naklonil a opřel se rukama o stůl.

„Tohle není Damien,“ řekl temně. „A jestli tam něco zůstalo, tak se to hodně úspěšně schovává.“

„Možná se tě to bojí. Každopádně čím dřív to z něj dostaneš, tím dřív se ho zbavíš,“ pokrčila Val rameny a znovu vstala.

„V Revoně nic nového?“

„Nic, co by stálo za zmínku. Teď se všichni připravují na vyhlášení volby. Měli bychom toho využít a udělat totéž. Až se to dá všechno do pohybu, budeme mít práce nad hlavu.“

Věnovala mu významný pohled.

„Jdu se osprchovat,“ řekla a zamířila z kuchyně pryč.

„Přijde mi zvláštní,“ začal Dragan, zrovna když procházela dveřmi, „že v Revoně trávíš tolik času, když je tam teď okurková sezóna.“

Vallence se na něj otočila s překvapeně zvednutým obočím. Dragan seděl s rukama založenýma na prsou.

„To má znamenat co?“ zeptala se možná až zbytečně defenzivně.

„Val, myslím, že by bylo pro nás oba lepší, kdybys mi prostě řekla, co se děje.“

„Nevím, co myslíš,“ odpověděla drsným tónem.

Dragan vstal a došel až k ní. Vallence si taky založila ruce na prsou.

„Myslím tím, že co se odstěhoval Thomas, tak už na všechno kašleš,“ odpověděl otevřeně. „Jsi vedoucí našeho týmu. Kdy jsi naposledy napsala nějakou zprávu pro Archiv?“

„Thomas to se zprávami taky nepřeháněl,“ odsekla Val. „Navíc není o čem psát.“

„Jenže Thomas byl na své pozici nevím kolik let. Ty jsi na ní pár týdnů, takže bys asi měla být trochu víc proaktivní. A napsat můžeš cokoliv, i kdyby to bylo jen to, že není o čem psát.“

„To je ztráta času-“

„To není všechno,“ přerušil ji Dragan. „Tvrdíš mi, že se v Revoně nic neděje, ale na něčem tam pracuješ – a ani to nezkoušej popřít, protože oba víme, že tě znám dost dobře na to, abych to poznal. Takže když to shrnu, kašleš na svoji pozici v Archivu, kašleš na Jakuba, kterého jsi radši hodila na krk mně, kašleš na mě a lžeš mi do očí. Kdyby Thomas věděl-“

„Thomase do toho netahej!“ vpálila mu. „Chtěl se odstěhovat, tak se odstěhoval. Co se tady děje, už se ho nijak netýká!“

„Val, já chápu, že to, co se stalo s Garianem, je pro tebe těžké, ale nemůžeš kvůli tomu všechno pohřbít.“

Vallence na něj chvíli mlčky hleděla se zařátými pěstmi. Pak se na místě otočila a odešla do koupelny.

„Zatracená práce,“ zaklel Dragan a kopl do koše na odpadky, který odskočil několik metrů a zarazil se o zeď.

„Ten koš za to nemůže,“ zavolal z tělocvičny Jakub.

„Neslyším pás!“ odpověděl Dragan a Jakub protočil panenky.

* * *

Jakub byl po zbytek dne skleslý a náladu mu zvedlo, až když začal připravovat večeři. Konečně zase dělal něco, co uměl, a do čeho mu nikdo nekecal. Vallence seděla v županu na lavici, krátké, mokré vlasy rozježené do všech směrů, a četla si v jedné z Thomasových knih o transformačních postupech. Wächterova knihovna našťestí zůstala na svém místě na rozdíl od jejího majitele. Dragana, který do té doby seděl na opačném konci lavice s mobilem v ruce, přestalo bavit esemeskování s jeho dvěma přítelkyněmi a usoudil, že je třeba trochu otrást nepřírozeným tichem, které v kuchyni sídlilo přerušováno jenom ťukáním nože o prkýnko.

Vstal, došel k Jakubovi a začal mu koukat přes rameno.

„Co to je?“ zeptal se podezíravě a vzal do ruky běžovou tykev.

„Máslová dýně,“ odpověděl trpělivě Jakub, ačkoliv tušil, že Draganův zájem nevěstí nic dobrého.

„Hm. Vypadá to jako velký-“

„Dragane,“ přerušila ho varovným tónem Vallence.

Dragan se pousmál a vrátil dýni na místo.

„Jenom konstatuji holý fakt,“ pokrčil rameny. „Co to vůbec bude, až to bude?“

„Dýňová polévka a lasagne s uzeným tempehem.“

„Ty se fakt snažíš z nás vychovat králíky,“ zavrčel Dragan.

„Jestli se ti to nelíbí, můžeš se vaření ujmout sám,“ poznamenala Vallence suše, aniž zvedla pohled od knížky.

„Fajn,“ přikývl Dragan. „Kdo si dá pizzu? Třeba salámovou?“

Nikdo mu neodpověděl.

„Koukám, že teď už se odstěhoval i smysl pro humor,“ poznamenal a znovu si sedl. Vallence na něj vrhla ošklivý pohled.

„Co tam hledáš?“ zeptal se jí a kývl na knihu v její ruce.

„Informace o jedech,“ odpověděla po krátkém zaváhání. „Když už nemáme co na práci, můžeme si trochu doplnit mezery ve znalostech. Tobě by to taky neuškodilo.“

„To zní lákavě,“ odpověděl Dragan s těžkou ironií v hlase. „Nevěděl jsem, že jsou i jedy vyrobené transformačními postupy.“

„Ani já ne.“

„Jak jsi na to vůbec přišla?“

„Něco jsem zaslechla o jedu, který se používal v minulosti.“

„Hm. A to jsi zaslechla v souvislosti s tím, co neděláš v Revoně?“

„Dá si někdo čaj?“ zasáhl do nově klíčící hádky Jakub a postavil na stůl kouřící porcelánovou konvici.

Vallence se k ní natáhla a nasála provoněnou páru.

„Jasmínový. Ten si dám ráda.“ Jakub jí nalil a podal plný šálek.

„Dragane?“

Dragan Jakubovi odpověděl pohledem říkajícím: *to si snad děláš srandu*, a tak Jakub nalil čaj sobě a sedl na židli, která stála od Dragana nejdál.

V kuchyni se znovu rozhostilo ticho. Vallenge opět věnovala veškerou pozornost čtení a Dragan se znuďeně vrátil zpátky k esemeskování. Jakub, který teď neměl na práci nic jiného než čekat, až se jídlo uvaří, upil ze svého hrnku a slastně polkl.

„Hm, neznám nic lepšího než horký čaj,“ povzdychl si spokojeně. Vzápětí si všiml, že ho Dragan pozoruje pohledem, který jasně vypovídal, že pochybuje o jeho přičetnosti. Proto rychle dodal: „A studené pivo.“

8. KAPITOLA – GENERÁL V NEMILOSTI

Garian otevřel oči do šedého světla nového dne a hned je zase zavřel. Přál si znovu usnout a pokračovat ve snu, který se stále držel jeho utlumených smyslů.

Teplo její kůže, zlaté odlesky ohně v jejích hnědých vlasech, světlo jejích žlutozelených očí, její vůně...

Přál si o Vallence snít každou noc. A kdyby byl ve formě, tak by mohl. Jenže on ve formě nebyl. Nebyl ve své kůži a na jeho schopnosti ovládat svou moc se to projevovalo čím dál tím víc. Mnoho věcí, které se naučil před lety a ještě nedávno pro něj bývaly tak snadné, že se na ně ani nemusel soustředit, najednou vyžadovalo úsilí – někdy poměrně velké. A naopak věci, které vůbec neměl v úmyslu dělat, se děly samy od sebe. To zahrnovalo zejména všemožné destruktivní aktivity od náhlých vzplanutí neživých i živých objektů až po nečekané exploze.

Vždycky věděl o temnotě, která dřímala v jeho krvi, ale až donedávna nad ním neměla kontrolu. Teď se ale probouzela víc a víc a jejich síly začínaly být nebezpečně vyrovnané. Ve chvílích klidu, kdy se cítil jakž takž sám sebou, zvládal alespoň předstírat, že je vše v pořádku. Bavit se s ostatními a věnovat se svým žalostně základním povinnostem. Dívat se ostatním generálům do očí a nepřemýšlet

o tom, co si za jeho zády šeptají o jeho potupě. Dokonce i mluvit se Sorenem, jako by se sotva znali. Dokonce dokázal zatlačit myšlenky na Vallence do pozadí svého vědomí a s nimi ten nesnesitelný pocit, jako by mu někdo natahovat vnitřnosti na skřípec. Jenže těchto chvil ubývalo.

A naopak přibývalo těch, kdy cítil všeobecné napětí, kterého se nedokázal zbavit. Byl podrážděný, negativní a musel sám sobě připomínat, že ne každý, kdo se na něj podívá, se mu vysmívá, a ne každý, kdo s ním jedná s respektem, ho za zády pomlouvá. Soustředit se na své povinnosti pak bylo mnohem těžší. Čím jednodušší činnosti se věnoval, tím víc se mu v hlavě vynořovaly myšlenky, které jeho samotného znepokojovaly. Byly plné agrese a egoismu a on se za ně styděl. Tehdy toužil Sorenovi ukázat, že jeho dětinská hra na krále na něj žádný dojem nedělala. Toužil mu ukázat, kdo je tady skutečně pánem.

I jeho pocity směrem k Vallence byly v těch okamžicích jiné. Bolest z odloučení nahradila sžíravá zlost a něžnou lásku nezvladatelně žárlivá potřeba vlastnit. Byl si víc než jistý, že Val by takovou proměnu příliš neoceníla. S její svéhlavou potřebou nezávislosti se rozhodně neslučovala.

Řešení se samozřejmě přímo nabízelo. Dennodenně na něj hledělo z očí jeho otce. Dennodenně se mu vysmívalo a připomínalo, že kdyby dokázal spolknout svoji hrdost a požádal Charlese o pomoc, dostal by ji. Ale Garian měl pocit, že hrdost je to poslední, co mu zbylo. A tak s každým úsvitem jen zatnul zuby a vrhnul se do toho boje, který už nějakou dobu pomalu prohrával, sám.

Toho rána to nebylo jinak. Alespoň však věděl, že ho čeká vytržení z jeho každodenní rutiny – příjezd Lukyana Megha a vyjednávání podmínek pro předání Icailu. Uvědomil si, že se těší, že bude mluvit po dlouhé době zase s někým jiným, i když to byl jejich nepřítel. Jejich nepřítel, ale přítel Vallence, jak sám sobě připomněl. Připravil se a vyrazil na snídani. Zdálo se, že informace o chystaném stěhování se už rozšířila palácem, ne-li celým městem. Garian zřetelně cítil změnu nálady, která visela ve vzduchu a nesla se ve znamení napětí a obav.

Když vešel do jídelny, seděl u stolu jenom Soren. Garian v duchu zaklel, když si uvědomil, že z ostatních generálů není skoro nikdo ve městě. Otec nejspíš snídal ve svých pokojích, stejně jako Corrin. Dnes by jejich společnost uvítal... Dnes by možná vzal zavděk i Aggsonem, jen aby se Sorenem nemusel být sám.

„Dobré ráno,“ řekl neutrálním hlasem a posadil se. V tu chvíli mu také došlo, že je to vlastně poprvé, co jsou se Sorenem sami od jejich poslední velké hádky. Princ mu tehdy do zad vrazil nůž. Tentokrát k němu aspoň seděl čelem. Potřeboval vypadat reprezentativně a nechtěl riskovat vidličku ve své oblíbené košili.

„Hm, tahle situace spíš svědčí o opaku,“ podotkl jízlivě Soren, zatímco služebná servírovala Garianovi snídani.

Lovell ho ignoroval. Kývnutím služebné poděkoval a pustil se do jídla. Ani si nevšiml, jak se mladé ženě zatajil dech, když se na ni letmo podíval, a její tváře zčervenaly. Sorenovi to neuniklo a sám pro sebe se ušklíbl.

„Kdy očekáváme Lukyanův příjezd?“ zeptal se princ.

„Má dorazit před polednem,“ odpověděl Garian překvapený tím pokusem o konverzaci.

„Pevně věřím, že vyjednáš tak dobré podmínky, jak tvůj otec očekává.“

Lovell se neubráníl úsměvu.

„Sorene, chápu, že se snažíš působit důležitě, ale na mě tohle nezkoušej.“

Princ odložil příbor a podíval se prvnímu generálovi, který byl ještě nedávno jeho nejlepším přítelem, zpříma do očí.

„Ty máš zřejmě pocit, že na rozdíl od ostatních mě nemusíš respektovat,“ poznamenal. „Možná dokonce ještě stále žiješ v té svojí iluzi, že jsi něco víc než já. Mimo zjevné skutečnosti, že v tuto chvíli je tvoje postavení... řekněme nepříliš dobré, já jsem budoucí nejvyšší král. A ty by ses ke mně měl podle toho začít chovat.“

„Hned jak se ty začneš chovat jako král,“ opáčil Garian. Cítil, jak se mu do žil vlévá adrenalin.

„A proč si myslíš, že ty víš líp než já, jak se má chovat král?“ pousmál se Soren.

„Vím, že král se má starat o všechny svoje lidi. A nesoustředit svou starost jenom tam, kde se mu to hodí.“

Soren se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Věnuj se radši tomu, čemu rozumíš, Gari.“

„Víš, jak se ti ve městech začíná říkat?“ nadhodil Lovell. Jeho trpělivost visela na kahánku. „Zrádce revonského lidu. Zdá se, že i tvoji budoucí poddaní mají jinou představu o tom, jak by se měl chovat král.“

Úsměv ze Sorenovy tváře zmizel.

„A jak víš ty, jak se mi říká ve městech? Nemůžeš vytáhnout paty z Icailu.“

„A přesto,“ pokýval Garian hlavu, „se to ke mně doneslo. Neboj, nebude to trvat dlouho a někdo jiný s tím obeznámí mého otce na poradě generálů. Anebo o tom otec už možná ví, ale nechce ti to říct, aby tím neutrpělo tvoje královské ego.“

„Asi bych si měl zajistit vlastní zdroje informací,“ odsekl Soren. „Možná až příště uvidím Vallence, tak se jí zeptám, jak by se jí líbilo pracovat pro nejvyššího krále.“

Sorenův ubrousek začal hořet. Princ se zasmál, vzal ho za opačný roh a hodil do džbánu s vodou.

„Že bych se dotkl nějakého citlivého místa?“ nadhodil s nevinným výrazem.

„Vallence by pro tebe nikdy nepracovala,“ zavrčel Garian.

„Uvidíme. Musím se jí na to zeptat,“ pokrčil rameny uvolněně Soren.

Lovell cítil, jak mu poslední zbytky trpělivosti protekly mezi prsty. V tu chvíli se z něj stal *ten druhý* Garian. Opřel se do židle a pobaveně si Sorena změřil.

„Vallence. Vážně chceš mluvit o ní? Proč ne? Pojd'me mluvit o tom, jak jsi do ní byl celé roky zamilovaný a ona už jen přemýšlela, jak se tě zbavit. Nebo o tom, jak snadno vyměnila tebe, budoucího nejvyššího krále, za mě.“

Jeho hlas zněl cize jemu samému. Co řekl, byla pravda, ale dobře věděl, že za normálních okolností by Sorenovi takhle záměrně

neubližoval. Ne, tohle nebyl on. Odvrátil se od princova zlostného a šokovaného pohledu a vstal. Bylo na čase odejít, než řekne ještě další věci, kterých bude později litovat.

„Jdu se připravit na přijetí Megha,“ prohlásil, a aniž čekal na jakoukoliv reakci, odešel. Své snídaně se téměř nedotkl.

Princ seděl mlčky u stolu se zaťatými pěstmi. Služebná se kolem něj natáhla, aby vyměnila džbán s ohořelým ubrouskem za nový, a omylem převrhla jeho z poloviny naplněný pohár. Voda se rozlila po bílém vyšívaném ubrusu a žena leknutím upustila džbán, který držela v druhé ruce. Střepy se rozlétly po podlaze a zůstaly ležet v kaluži, zatímco ona celá zkoprněla. Soren k ní pomalu zvedl ledový pohled.

„Odpusť mi, můj pane, hned to uklidím,“ řekla rychle, ale než stihla cokoliv udělat, houkl Soren zlostně:

„Vypadni odsud, myslím, že už jsi udělala dost!“

* * *

Garian mezitím dorazil zpátky do svých pokojů. Chtěl dostat sám sebe pod kontrolu, aby měl během jednání čistou hlavu. Jeho momentálně všeobecně destruktivní nálada by nejspíš k získání dobrých podmínek dvakrát nepřispěla. Moc času ale neměl. Netrvalo dlouho a ohlásil se u něj Cargis, jeho pravá ruka, aby ho informoval, že Lukyanos Megh právě dorazil do Icailu. Garian mu dal patřičné instrukce a šel se nachystat. Když chvíli nato opouštěl své pokoje, cítil se zase sám sebou.

Královnin bratranec a král Erienny byl uveden do malého útulného salónku v přírodních barvách s okny obrácenými na jihovýchod k zasněžené růžové zahradě.

„Vítám tě v Icailu,“ usmál se na něj Lovell, jen co král do salónku vešel, a podal mu na pozdrav ruku.

Lukyanos ale jen řekl: „Není divné vítat mě ve městě, kde jsi sám jenom hostem?“

Garian nataženou ruku nespustil; ani jeho úsměv se nezachvěl.

„Možná hostem, ale zatím stále víc doma než ty. Proto považuji za projev dobrých mravů tě zde dobře přivítat,“ odvětil klidným, přátelským tónem.

Lukyanos lehce naklonil hlavu na stranu. Ve tváři měl kalkuluující výraz. Nakonec nabízenou ruku přijal.

„Zdá se, že to, co se o tobě říká, výjimečně není přehnané,“ poznamenal, když mu Garian gestem nabídl, aby se posadil do čalouněného křesla ke kulatému stolu.

„Nejsem si jistý, že chci vědět, co se o mně říká,“ pousmál se Lovell a sám se posadil naproti němu. Myslel to čistě rétoricky, ale král mu přesto odpověděl.

„Říká se, že jsi vyspělý diplomat a na vlkodlaka nezvykle kultivovaný člověk. Trpělivý stratég, vůdce, který si umí snadno získat lidi na svou stranu... a že jsi teď v nemilosti svého otce a přišel jsi o většinu svého vlivu,“ dodal jen tak mimochodem.

„Hm, to není tak hrozné,“ odpověděl Garian, jako by poslední část ani neslyšel.

„Ale zřejmě pravdivé,“ usoudil Megh a vyčkávavě Lovella pozoroval.

„V zásadě.“

Král se opřel a přehodil si nohu přes nohu.

„Musím říct, že jsem byl překvapený, že podmínky přesunu budete vyjednávat právě ty. Je to přece jen poměrně rutinní záležitost.“

„A přesto,“ pousmál se Garian, „správci kvůli této *rutinní záležitosti* poslali tebe. Myslím, že to je dostatečný důvod, abychom to brali vážně.“

Lukyanos pobaveně pokýval hlavou.

„Dobrá, pojďme se bavit na rovinu,“ navrhl. „Není tajemstvím, že nemám vlkodlaky v lásce, a přiznám se, že jsem sem jel s cílem rozcupovat každého, kdo by se za Charlesovu stranu jednání ujal. Ale ty a já máme něco společného – vím, že Vallence si tě velice váží a věří ti. To je pro mě dobrým důvodem, abych to zkusil taky. Ale otevřeně říkám, že požadavky, se kterými mě Valmer posílá, jsou přísné a z mnoha z nich nelze ustoupit. Uvidíme, jestli se nám v některých bodech podaří najít kompromis.“

„Cením si tvé otevřenosti,“ odpověděl Garian. „Mým cílem není tu s tebou soutěžit... no, možná trochu na začátku,“ připustil a Megh se smíchem pokýval hlavou. „Chci vyjednat podmínky, které zaručí mým lidem bezpečný přesun. To je moje hlavní priorita. Ve všem ostatním jsem otevřený kompromisům, pokud budou vaše požadavky rozumné. Víno?“

„Děkuji. Nezapomeň, že váš pobyt v Icailu nemá žádné právní opodstatnění,“ upozornil ho Megh, zatímco Garian naléval jemu

i sobě plný pohár. „Z toho důvodu se dá v zásadě označit za okupaci. Nemůžete si moc vybírat, za jakých podmínek město pro budoucího krále uvolníte, pokud nechcete riskovat otevření konfliktu se správci a zbytkem Revony.“

Mluvil lehkým, konverzačním tónem – jako by diskutoval o nějaké zajímavé akademické otázce, která ho ale ve výsledku nechávala poměrně vlažným. Garian mu stejným způsobem odpověděl:

„To určitě není naším cílem. Ale dovol, abych ti připomněl, že jeden z princů a možný budoucí nejvyšší král je mezi obyvateli tohoto města. Takže za okupaci bych náš pobyt zde rozhodně neoznačoval. Ovšem i kdyby to tak bylo, jak jsem řekl, budu se snažit vyjít vašim požadavkům vstříc, ale ne na úkor bezpečí našich lidí.“

Lukyanos na Lovella ještě chvíli mlčky hleděl. Potom přikývl a řekl:

„V tom případě si rozumíme. Myslím, že hlavní otázkou, kterou si musíme zodpovědět, je datum přesunu. Valmer požaduje, abyste město opustili do týdne.“

„Určitě chápeš, že nedokážeme město vyklidit ze dne na den. Potřebujeme čas alespoň do Ostary.“

Megh se chladně zasmál.

„Nemyslím, že sbalit si věci trvá tak dlouho.“

„Nejde jen o to. Musíme naplánovat přesun postupně, těžko se můžeme všichni ve stejnou chvíli sebrat a odejít. Navíc hodně lidí tu má nemovitosti a budou potřebovat čas, aby je prodali nebo s nimi jinak podle svého uvážení naložili.“

„Co se nemovitostí týče, jediný, kdo může povolit stavbu nebo prodej nemovitosti v Icailu, je nejvyšší král. A vzhledem k tomu, že vaši lidé takové povolení nedostali, je jejich majetek ilegální a propadá městu,“ mávl Megh téměř přezíravě rukou.

„Je také možné, aby toto povolení udělil starosta města,“ připomněl mu Garian příjemným tónem.

„Který je jmenovaný králem – a jsme tam, kde jsme byli.“

„Ovšem město potřebuje starostu i ve chvíli, kdy nejvyšší král není k dispozici, aby ho jmenoval. V tu chvíli platí přirozená volba vůdce, který se po třech letech péče o město stává starostou. Pokud vím, Valmer se stejným způsobem stal starostou Calethonu. Pokud bychom tedy na tomto pravidlu chtěli lpět, Valmerova péče o Calethon by rovněž nebyla legitimní.“

„Hm,“ udělal Lukyanos a napil se vína. „Vidím, že ses na naše setkání dobře připravil.“

„Tušil jsem, že to bude potřeba.“

„Dobrá. Královna Viera si přeje Ostaru slavit v Icailu. Předání města tedy proběhne tři dny předtím. Můžeš mi zaručit, že tento termín dodržíte?“

„Máš moje slovo,“ souhlasil Garian. „Jak budeme řešit situaci, kdy někdo nestihne svou nemovitost prodat?“

„Valmer bude garantovat odkup jménem města za padesát procent ceny nemovitosti.“

„Co s lidmi, kteří se rozhodnou zůstat? Když Icail převzal můj otec, měli všichni na výběr – buď do určité doby město opustit, nebo žít jako lykeonští občané a podle našeho práva bez ohledu na rasu.“

Tentokrát si dal Megh s odpovědí na čas. Nejprve chvíli zamyšleně otáčel svůj pohár sem a tam, než řekl:

„Totéž bude platit i za nás. Ti, kteří zůstanou, se tím pochopitelně zřikají lykeonského občanství a budou žít podle všeobecného revonského práva.“

Garian přikývl. Tento bod považoval za jeden z klíčových. Nelíbila se mu představa, že by jejich lidé byli vyhnáni ze svých domovů kvůli rasové příslušnosti. Ovšem právě zde se také skrýval jeden z potenciálních zádrhelů.

„Na tuto podmínku jsme ochotni přistoupit ovšem s jednou úpravou...“

Megh se ve svém křesle sotva zmatelně napřímil a jeho tvář zračila odmítavý postoj, ještě než Garian domluvil.

„...a to zachování práva držení osoby závislé–“

„Otroctví je podle našich zákonů zcela nepřípustné,“ přerušil ho král.

„Chápu, že pro vás je to cosi... Jak tomu říkáte? Barbarského? Zaostalého? Ale právo držení osoby závislé tvoří tradiční součást naší společnosti a otroci u nás nežijí ve špatných podmínkách–“

„To je zcela irrelevantní! Všeobecné revonské právo jasně stanovuje, že osobní svoboda je nedotknutelná mimo jasně stanovených případů. Nelze vlastnit jiného člověka. Tečka.“

Garian se nejprve zhluboka nadechl, než znovu promluvil. Zlost, která se mu začínala kroutit v žaludku, musela zůstat bezpečně uzamčená ve své kleci. Poslední, co potřeboval, bylo předvést Lukyanovi, jak chabým se jeho sebeovládání v poslední době stalo.

„Naši otroci mají garantované podmínky podle toho, na jakou práci je využíváme,“ pokračoval, jako by ho král ani nepřerušil. „Mají dostatečný přísun kvalitní stravy odpovídající jejich vytíženosti, ošacení, vhodné ubytovací podmínky, někteří z nich dokonce dostávají kapesné a občasné volno. Pokud–“

„Jak už jsem řekl – irelevantní.“

„Tohle je potřetí, co jsi mě přerušil,“ konstatoval Garian tiše a ani si sám neuvědomil, že mu v té chvíli oči zeleně zableskly. „Těžko můžeme vyjednávat jako dva civilizovaní lidé, když mě nenecháš dokončit větu.“

Tvář erienského krále potemněla, ale nakonec jen odušil:

„Pouze mi přijde jako ztráta času, aby ses mě pokoušel přesvědčovat, že je v pořádku něco, co jde proti našemu právu, i mému osobnímu přesvědčení.“

„Co myslíš, že se stane, když naše lidi donutíš otroky propustit?“ opáčil Garian nyní už zlostným tónem. „Kam půjdou?“

„Jejich dřívější páni je mohou zaměstnat. Za standardních podmínek.“

Garian pozvedl obočí.

„A když si to nebudou moci dovolit? Pokud zrušíš otrokům jejich status, připravíš je o všechno, co jim teď naše právo garantuje. UVědomuješ si, že většina těch, které tu tak chrabře zachraňuješ, skončí s největší pravděpodobností na ulici?“

Král ho probodl pohledem.

„Co tedy navrhuješ?“

„Ochrannou lhůtu tří let. Během té doby se otroci i jejich majitelé mohou na změnu statusu připravit. Otroci dostanou měsíčně určitý počet volných hodin, které mohou využít pro placenou práci někde jinde. Po uplynutí ochranné lhůty se stanou svobodnými lidmi.“ Anebo možná ne, pokud se nejvyšším králem stane Soren, dodal v duchu.

Megh se na něj díval, jako by tušil, co se mu honilo hlavou. Ale jelikož byl bezpochyby přesvědčený, že nejvyšší trůn obsadí Oliver, příliš ho to netrápilo. Párkrát zabubnoval prsty na područku svého křesla.

„To je přijatelné,“ rozhodl.

„Máš ještě nějaké požadavky? Kromě zřejmých podmínek jako je předání města v bezpečném a bezvadném stavu.“

„Kromě těchto podmínek nic víc. Budeme samozřejmě potřebovat kompletní dokumentaci k městu se seznamem všech zásahů, které byly za Charlesovy správy provedeny, stejně jako všechny přehledy o hospodaření města.“

„Samozřejmě.“

Král spráskl ruce. Zdálo se, že teď, když se vypořádali z toho nejbahnitějšího území, hodlal už zůstat na pevné půdě.

„Potom to bude z mojí strany všechno.“

„Já mám ještě jednu podmínku,“ řekl Lovell. „Valmer vydá oficiální příkaz, že moji lidé nebudou při přesunu nikým obtěžováni. Jakýkoliv pokus o narušení klidného průběhu stěhování bude trestán podle našeho práva.“

Megh překvapeně naklonil hlavu.

„Nečekal bych, že k tomu budete potřebovat naše požehnání.“

„Nepotřebujeme. Ale chci, aby bylo jasné, že Valmer takovou aktivitu nepodporuje. Třeba to některé snaživce odradí.“

„To mohu zajistit.“

Garian přikývl a nabídl králi ruku, ačkoliv to byla jedna z posledních věcí, které teď měl chuť udělat. Zbytky jejich slovního střetu mu stále ježily chlupy na krku, ale on ho potřeboval oddělit tlustou čarou, aby mohli pokračovat dál. Megh zaváhal, než jeho ruku přijal.

„Jsme domluveni. Zavolám dovnitř mého pobočníka a začneme to sepisovat,“ uzavřel Lovell a vstal. Byl rád za záminku vzdálit se od erienského krále aspoň na okamžik a využít trochu té energie, kterou jeho tělo napumpovalo do svalů pro případ, že by potřeboval někomu skočit po krku.

„Jsi dobrý vyjednávač,“ podotkl Megh. Ačkoliv to nejspíš myslel jako kompliment, jeho tón těm slovům dokázal pozoruhodným způsobem vetknout punc urážky. „Jsi si jistý, že vyjednáváš za správnou stranu?“

Garian se pousmál.

„Pojďme sepsat ty podmínky.“

Tušil, že jakmile se inkoust dotkne papíru, vynoří se spousta detailů, které si vyžádají další oběti na trpělivosti a sebeovládání.

9. KAPITOLA – STÁLE STEJNÝ SEN

Zlatozelené světlo pronikalo úzkými otvory ve zdech do nitra ztemnělého sálu. V jeho středu stála kulatá studna a kus od ní velké kamenné křeslo, k němuž vedlo několik nízkých schodů. Byl to sen. Vallence to věděla s naprostou jistotou už proto, že se jí zdál poněkoli káté. Co následovalo, znala nazpaměť, a už také zjistila, že nemá smysl snažit se cokoliv měnit. Její obvyklé triky na ovládnání vlastních snů nefungovaly, dokonce ani probudit se nemohla. Nezbyvalo jí, než znovu a znovu prožívat tu samou hrůzu.

Dveřmi naplněnými světlem vešla starší žena s dlouhými hnědými vlasy, oděná v prostých tmavomodrých šatech se stříbrným lemováním. Vypadala jako kněžka.

Podívala se přímo na Vallence a řekla: „Sestro!“

Val se připravila na to, co mělo přijít. Ucítla za zády Aggsonovu přítomnost a vzápětí jí tělem projela ostrá bolest. Z hrudi jí trčel hrot čepele. Kněžka se rozplynula. Vallence se podívala na své ruce pokryté krví a na mléčně modrobílý kámen, který v nich držela. Když pohled opět zvedla, stál před ní Garian – oči naplněné zeleným světlem.

Probudila se s tlukoucím srdcem a adrenalinem pulsujícím jejími žilami. Posadila se a odhrnula si vlasy ze zpoceného obličeje. Její deka ležela skopaná na podlaze vedle postele. Netušila, proč se jí ten sen

pořád dokola zdál, ani co znamenal. Kéž by o tom tak mohla mluvit s Garianem. Co by dala za to, slyšet jeho názor... nebo jenom prostě slyšet jeho hlas.

Přitáhla si kolena k bradě.

A co když měl Arrgis pravdu? Co když vážně mohla jet do Icailu, aniž by tím riskovala krk? Charles přece všechna obvinění proti ní stáhl a nikdy neřekl, že ho nesmí přijet navštívit. Jenže to jí stále nezaručovalo, že neskončí ve vězení, sotva projde icailem bránou...

Z vedlejšího pokoje se ozval Jakubův budík a Val usoudila, že by měla rychle zabrat koupelnu. Vzala si věci a běžela se osprchovat. A než Jakub nebo Dragan stačili vystrčit nosy z pokojů, byla v Asylii.

Měla v plánu nasnídat se a vyrazit za další skupinou lovců, kterou si zaškrtila ve svém seznamu. Když kráčela po dlouhé terase od sálu s Bránou směrem k jídelně, slyšela vzdálené zvuky z kuchyně a ze stájí a viděla Dominika, jak si v přístěnku kousek od hlavní budovy chystá věci pro kovářskou práci.

Zastavila se a chvilku ho pozorovala. Všiml si jí a kývl na pozdrav.

Chvilku zaváhala, než se k němu rozešla. Dominik se kontaktu s většinou ostatních chráněnců Nicolina panství vyhýbal, ale s ní občas pár slov prohodil – ať už proto, že to ona ho přivedla do Asylie, nebo proto, že pracovala s Jakubem.

„Začínáš pracovat brzy,“ poznamenala a podali si ruce.

„Jako každé ráno,“ odušil a položil své začernalé prsty do studeného ohniště ve zděné výhni. „Co ty tu děláš tak časně?“

„Schovávám se před Draganem,“ odpověděla Val, zatímco sledovala, jak se na dně ohniště rozzářila kovářská pečeť a výheň se

zažehla. Dominik po ni loupł očima a pousmál se. Potom jí gestem naznačil, aby se posadila na dřevěnou stoličku kousek od něj, zatímco sám pokračoval v práci.

„A schováváš se před Draganem z nějakého důvodu, nebo jenom pro zpestření volného času?“

„Řekněme, že si zpestřuju volný čas něčím, o čem on nemá vědět,“ pokrčila Vallence rameny a natáhla ruce blíž k rozžhavené výhni, aby si je ohřála.

„Proč o tom nemá vědět?“ zeptal se Dominik. Vybíral právě kulatinu pro výrobu podkov. Vallence uvažovala, jestli ho to opravdu zajímá, nebo se snaží působit zdvořile.

„Protože to není úplně v souladu s pravidly Archivu a nechci, aby se dostal do průšvihů, kdyby to prasklo,“ odpověděla zamýšleně. „A navíc je to něco, co potřebuju dělat sama,“ dodala po chvíli. Měla podezření, že ten druhý důvod bude ten hlavní a tím prvním si jen obhajovala, že Draganovi lže.

Chvíli mlčeli. Dominik zatím začal pracovat na podkově. Vallence si všimla, že zatímco železo od středu zplošťoval, vkládal do něj transformační vzorec. Odskakující jiskry zářily zeleně. A pak její pozornost odvedl pohled na Dominikova svalnatá ramena.

„Protiskluzové podkovy,“ zodpověděl její nevyřčenou otázku. „Touhle dobou je po nich sháňka.“

„To si umím představit,“ odpověděla rychle a vrátila se zpátky ke sledování železa. „Kde ses vyučil?“

„Pomáhal jsem u jednoho mistra v Calethonu. On jediný byl ochotný mě zaměstnat – poloviční Drakonec bez domova není pro

běžné lidi zrovna zárukou spolehlivosti,“ dodal na vysvětlenou. „Rasismus se neomezuje jenom na lesní kmeny.“

„Asi ne,“ přisvědčila Val zaraženě. „Jen mě nenapadlo, že by Drakonci sháněli práci v lidských městech.“

„Moje matka byla z města. Když zemřela, odešel jsem do Calethonu za práci. Můj mistr mě naučil základy kovářského řemesla. Marion mě naučila zbytek.“

„Marion?“ zvedla Val překvapeně obočí. Nějak si neuměla představit Marion, První ze Tří, s kovářským kladivem v ruce.

Dominik se zasmál a přikývl.

„Naučila mě, jak ovládat oheň, udržovat výheň pomocí kovářské pečeti, jak pracovat s kovy a nakonec i jak do nich vkládat transformační postupy.“

„Jak jste se poznali?“ zajímala se Vallence. Nebyla si jistá, jestli se neptá na něco příliš osobního, ale nedovedla si představit, jak se z polovičního Drakonce, který dřel v Calethonu, mohl stát revonský šampion a velitel osobní gardy Dračí paní.

„Úplně obyčejně,“ odpověděl Dominik. „Viděla mě, když procházela kolem naší kovárny. Cítila, že na mě oheň reaguje, a poznala tak, že v sobě mám drakonskou krev. Začala se zajímat o můj život a ujala se mě. Začala mě učit.“

„Kolik ti bylo?“

„Šestnáct.“

„Musel jsi do ní být blázen,“ poznamenala Vallence s úsměvem. Jako by to viděla před sebou – šestnáctiletý kluk, který si nedokáže

najít svoje místo v městské společnosti, a Marion, První ze Tří... musela pro něj být jako bohyně.

Dominik neodpověděl, jen pevně sevřel čelisti a Val poznala, že se dotkla něčeho, čeho neměla.

„Co ty a Charles?“ zeptal se jí najednou.

„Potkali jsme se, když jsem stopovala lovce lesních kmenů na našem území. Můj otec o tom samozřejmě nevěděl,“ dodala pro upřesnění. Cítila potřebu zdůraznit, že její kmen běžně neposílá děti samotné do lesa, aby střílely nepřátele.

„Vidím, že ty a porušování pravidel máte dlouhou historii.“

„Zřejmě to bude moje celoživotní milostná aféra,“ přikývla Vallence. „Charles byl zrovna na cestě do Nicomaru kvůli velkému setkání vůdců kmenů. Nikdy nezapomenu na výraz ve tváři mého otce, když nás viděl projet bránou do města – seděla jsem na koni za Charlesem, ruce kolem jeho pasu...“ Při té vzpomínce se jí bezděčně zkroutily koutky.

„Nevěděla jsi, kdo to byl?“

„Věděla. Myslím, že jsem chtěla všem ukázat, že se ho vůbec nebojím,“ odpověděla Val a sama sobě se zasmála.

Dominik přestal pracovat a zvědavě si ji změřil.

„A bála ses ho?“

„Trochu jo. Ale dělal mi dobře ten pocit důležitosti, když jsme projížděli městem a všichni se na nás v úžasu dívali.“

„Na ten pocit si sám dobře vzpomínám,“ zamumlal Dominik. „Je to cesta do záhuby.“

Val neodpověděla a Dominik se vrátil zpátky k podkovám.

„Dodnes se trochu divím, že se Charlesovi podařilo mého otce přesvědčit, aby mě s ním pustil. Byla jsem jeho miláček,“ pokračovala Val. „A najednou přišel a oznámil mi, že mám odjet do Lykeony a začít studovat na Akademii, abych se stala jedním z generálů.“

„Hm,“ udělal Dominik překvapeně. Vallence ho chvíli pozorovala, a když usoudila, že se nechystá s ní své myšlenky sdílet, zeptala se: „Co ti vrtá hlavou?“

Dominik jen krátce zaváhal, než řekl: „Překvapuje mě, že z tebe chtěl Charles udělat generála. Pokud vím, vždycky do této pozice preferoval muže. Proč si najednou vybral tebe?“

„Já nevím, nikdy jsem o tom nepřemýšlela,“ odpověděla Val upřímně. Dominikova otázka ji zaskočila. „Napřed jsem byla moc mladá na to, aby mě něco takového vůbec napadlo, a potom už to bylo jedno.“

Jakubův otec ponořil podkovu se zasyčením do vody.

„Jestli je něco, čím si člověk může být u Charlese jistý, pak že je vždycky o krok napřed – stejně jako všichni Tři. Vždycky ví něco, co ty nevíš. Jestli tě chtěl mít mezi generály, měl pro to dobrý důvod. Může být v tvém zájmu zjistit, co to bylo.“

Vallence se znepokojeně zamračila. Vždycky se tiše dmula pýchou, že si ji Charles vybral, protože na něj její odvaha a dovednosti v boji tehdy v lese udělaly dojem. Když o tom ale přemýšlela, musela si najednou přiznat, že to byl jen její závěr. Nikdy ji nenapadlo, že by tam mohl mít jiný důvod – a zcela upřímně si nedovedla představit jaký.

Následovala dlouhá chvíle ticha přerušovaná pouze zvonivými údery kladiva. Val seděla ponořená ve vzpomínkách a úplně ztratila pojem o čase, dokud se Dominik nezeptal:

„Půjdeme snídat?“ Všimla si, že jeho kovářská zástěra už visí na hřebíku na zdi.

„Pojďme,“ přikývla.

„Co máš vůbec v plánu dál?“ zeptala se ho, když společně kráčeli k hlavní budově po zamrzlé cestě.

„Chci se vrátit do Calethonu,“ odpověděl. „Za svůj život jsem se cítil jako doma jenom na třech místech – na svém panství, v Drakones a v Calethonu. Panství je v troskách, a i kdybych ho mohl opravit, nevím, jestli bych se tam chtěl vrátit. Zpátky do Drakones taky nemůžu. Takže zbývá Calethon. Až budu mít dost peněz, najdu si tam bydlení a vhodné místo pro kovárnu. Budu se věnovat řemeslu a celá politika mi může vlézt na záda.“

„To zní rozumně,“ přikývla Vallence. „Myslím, že Jakobovi se to bude líbit. Víím, že je rád, že spolu teď trávíte víc času.“

Dominik se na ni koutkem oka podíval a usmál se.

V jídelně už pár lidí snídalo, ale většina ještě nedorazila. Vallence to tak vyhovovalo. V poslední době se jí zdálo, že je všude příliš mnoho lidí. Posadili se, nalili si horký bylinkový odvar a vybrali si jídlo z táců a mís, naložených čerstvým chlebem, ořechovými a ovesnými plackami, medem, teplou směsí kořenové zeleniny a sušeným ovocem.

„A co tvoje plány?“ navázal Dominik, když se pustili do jídla. „Nepředpokládám, že chceš dělat celý život to, co děláš teď,“ dodal se spikleneckým pohledem.

Vallence si nebyla jistá, co všechno Dominik věděl o Archivu, ale měl pravdu, že agentem nikdo nezůstal navždy. Přecházení z jednoho světa do druhého není moc kompatibilní s kvalitním rodinným životem. Časem se proto agenti buď posouvali na jiné posty, nebo z Archivu odcházeli – ale obě rozhodnutí měla jeden společný jmenovatel, a tím bylo zvolit si jeden svět pro permanentní pobyt. S těmi myšlenkami jí zcela proti její vůli vyvstal před očima Garianův obrázek – a hned nato se ozvalo důvěrně známé bodnutí u srdce.

„Já vlastně ani nevím,“ zamumlala.

„Nebo víš a nechceš mi to říct,“ pousmál se Dominik. „Na tom nesejde,“ mávl najednou rukou. „Já sám jsem si plánoval budoucnost trochu jinak. Můžu ti jen držet palce, aby tě svět nesemllel tak jako mě.“

Vallence pozorovala jeho tvář stále ještě poznamenanou dlouhým, osamoceným pobytem v divočině, a myslela na to, jak nevypočitatelný život byl. Dominik měl v jednom okamžiku úplně všechno, o čem kdy mohl snít, a v dalším mu nezbylo nic než hořkost a strach.

Anebo se vzdal moc lehce, napadlo ji. Třeba existoval jiný, lepší způsob, jak prožít těch deset let, ale on ho nehledal. Zarazila se. Tak, jako ona sama... Třeba měl Arrgis pravdu. Třeba byla šance domluvit se s Charlesem na nějakém kompromisu – na nějakém způsobu, jak se o Gariana *podělit*. Nakonec, co jí zbývalo? Opakovat stále všem

okolo i sobě samé, že život jde dál? Tvářit se, že je vlastně hrozně v pohodě a nad věcí, přestože jen přežívala ze vteřiny na vteřinu a čekala na nějaký zázrak, který jí dovolí znovu se nadechnout? Nebyla si ani jistá, jestli jí to divadlo někdo věřil – Dragan zjevně ne, soudě podle jeho neustálé potřeby ji pokradmu pozorovat. Možná je na čas si přiznat, že to, co dělala, zkrátka nefungovalo, a je třeba změnit strategii. Jedno nakonec jisté bylo: nebude mít klid, dokud to aspoň nezkusí.

10. KAPITOLA – POD ÚROVEŇ

Od chvíle, co mu Darik a Vallence pomohli pochopit, že Leriannino přátelské chování k němu není dost možná míněno jenom *přátelsky*, začal ji Jakub více sledovat. Už předtím si samozřejmě všiml, že byla krásná – drobnější a velmi štíhlá, obličej jemně tvarovaný s tenkými, ale hezky vykrojenými rty, porcelánovou pletí a velkýma jasně modrýma očima. A její vlasy – moc se mu líbily její vlasy, jak jí v bohatých měděných vlnách spadaly až k pasu. Čas od času se přistihl, jak se jich chce dotknout, cítit jejich hebkost mezi prsty a přivonět k nim.

Ale byla o dost mladší než on. Nebyl si jejím věkem zcela jistý, ale její jinak již vcelku ženská tvář měla stále určitý nádech dětské nevinnosti. A pak tu také byla její matka, která Jakuba znervózňovala přísnými pohledy, jimiž mladou princeznu neustále častovala. Vivian sama vypadala jako starší verze své dcery. Byly si tolik podobné! Přesto ale každý, kdo je viděl vedle sebe, ihned zachytil v jejich tvářích jeden markantní rozdíl. Zatímco Lerianne působila něžně, až naivně, oči její matky byly chladné a vypočítavé – a to i ve chvíli, kdy se zbytek její tváře rozjasnil v oslnivém úsměvu. Jakub měl tušení, že udělat si z královny Erienny nepřítele nebyl dobrý nápad.

Ale něco na tom, co mu Vallence s Darikem naznačovali, opravdu bylo. Lorianne se skutečně nápadně často objevovala ve stejné místnosti a u stejných aktivit jako on. Teď například společně s ním a několika ostatními chráněnci pomáhala čistit zeleninu pro přípravu oběda. Seděla vedle něj na lavici, škrábala mrkev a oba mlčky poslouchali, co si ostatní v kruhu vyprávěli. Jakub se občas koutkem oka na princeznu podíval a velmi často zjistil, že se ona dívá na něj. Když si jeho pohledu všimla, tváře jí zčervenaly a rychle zase přeskočila očima k práci.

„To už stačí, zlatička moje, ještě tenhle celer,“ řekla kuchařka rozverným tónem, odsunula bednu s mrkví a postavila na lavici velkou dřevěnou mísu s několika celerovými bulvami.

Jakub doškrábal poslední mrkev, kterou měl v ruce, a natáhl se po celeru.

V tu chvíli vešel do kuchyně Dominik – v kovářské zástěře a s rukávy košile vyhrnutými nad lokty.

„Honem rychle zavři, pouštíš nám sem zimu,“ hudrovala kuchařka, ale hned se na Dominika usmála. Jakub ji přistihl, jak si zálibně prohlíží jeho široká záda, zatímco zavíral dveře.

„Co bys rád?“ zeptala se.

„Jen si jdu pro trochu vody, v jídelně už došla,“ odpověděl Dominik. „Ale nechci tě rušit v práci, naberu si sám.“

Kuchařka na něj mrkla a vrátila se ke kamnům. Dominik nabral do velkého keramického hrnku vodu ze sudu, který stál zakrytý u zdi, a napil se.

„Podáš mi taky jeden?“ zeptala se Lerieanne Jakuba a ukázala směrem k míse s celerem. Jakub přikývl a podal jí z mísy jednu bulvu. Sám pak pokračoval v práci, než si všiml, že mu princezna kouká pod ruce.

„Promiň,“ řekla rozpačitě, když si všimla jeho pohledu. „Já jen... nikdy jsem tohle nedělala.“

Jakub se neubráníl smíchu.

„Klidně se dívej. Nic na tom není.“

„Co si o mně asi musíš myslet?“ vrtěla Lerieanne hlavou, když trochu nemotorně napodobovala jeho zkušené pohyby.

„Hm, neměj obavy, nemám ve zvyku soudit lidi podle toho, co dělají s celerem,“ zazubil se na ni Jakub.

Lerieanne se na něj zvědavě zadívala.

„A podle čeho soudíš lidi?“

„Popravdě se snažím lidi moc nesoudit,“ přiznal Jakub. „Ale když už... nevím, asi podle toho, jak se chovají k ostatním.“

Dveře do kuchyně se znovu otevřely. Jakub jim nevěnoval pozornost, dokud si nevšiml, že se kuchařka uklonila. Otočil se a viděl Vivian. Hned vytušil problémy.

Královna zůstala stát kousek od dveří zahalená ve svém plášti s hlavou pyšně vztyčenou a čekala, než se k ní všechny oči v místnosti obrátily a veškerý hovor ztichl. Mezi posledními se na matku otočila Lerieanne.

„Co to děláš?“ zasyčela na ni Vivian. „Všude jsem tě hledala.“

„Pomáhám s obědem.“

„Okamžitě toho nech! Tohle není činnost pro tebe.“

„Ale čím víc lidí pomáhá, tím dřív to bude hotové,“ namítla Lerianna.

Královna udělala ještě krok blíž k lavici.

„Řekla jsem, ať toho necháš! Taková práce je pod tvoji úroveň a já nedovolím, aby ses jí věnovala.“

Potom dala dceři rázným gestem najevo, že má vstát a jít s ní. I ve svém rozhořčení stále působila velmi půvabně a vznešeně. Princezna se neochotně zvedla a šla k matce – pohled sklopený k zemi a tváře rozpálené studem. Oči všech v místnosti ji tiše pozorovaly.

„Můžete pokračovat,“ pravila potom Vivian s rádoby blahosklonným úsměvem, který ovšem zůstal stejně mrazivý, jako rampouchy, co visely se střechy stájí, a společně s dcerou kuchyni opustila.

Jakub se za nimi překvapeně díval a pak se setkal s Dominikovým pobaveným pohledem. Dočistil celer a vstal. Omyl si ruce v lavoru s teplou vodou, který stál na stoličce vedle kamen přichystaný pro tyto účely, a šel k otci.

„Co to mělo být?“ divil se ho tiše.

Dominik na něj kývl, aby s ním šel.

„Hezká scéna,“ poznamenal, když mířili zpátky ke kovárně. Jakub si rychle dopínal poslední knoflíky svého vlněného kabátu, aby byl zachumlaný až po krk.

„Nechápu, o co jí jde,“ podotkl, jen co se ujistil, že Vivian není v doslechu. „Jsme přece v Asylii, tady se nemusí snažit na nikoho dělat dojem.“

„Vivian je hrdá a vypočítavá mrcha,“ opáčil Dominik. „Věř mi, že by si do toho hrnce radši nakrájela vlastní nohu, než aby dovolila svojí dceři účastnit se něčeho tak potupného, jako je příprava oběda. Vivian se bojí, že když se její dcera bude zapojovat do obyčejných aktivit, začnou si ostatní myslet, že jsou si s nimi rovni. A to by opravdu nepřežila.“

Zasmál se.

Jakub překvapeně zavrtěl hlavou.

„Zvláštní přístup. Ještěže Lierianne ho nesdílí.“

„Na tom moc nezáleží,“ pokrčil Dominik rameny. „Jak vidíš, Vivian je rozhodnutá všechno nepřístojné chování u své dcery vymýtit. Dávej si pozor, ať do této kategorie nespadneš taky. Lierianne se na tebe usmívá až moc okatě.“

„To proto, že mě neviděla bojovat,“ poznamenal Jakub temně.

Dominik překvapeně zvedl obočí a Jakub mu s povzdechem vylíčil svoje pokračující tréninkové neúspěchy.

„Já nevím, co dělám špatně,“ řekl nakonec. „Snažím se dělat všechno tak, jak to po mně Dragan chce, ale prostě to nejde.“

Když skončil, Dominik chvíli mlčel s očima upřenýma k lesu.

„Vzpomínám si, cos mi říkal o svém otci z druhého světa.“

Jakub se nechápavě zamračil. Co s tím měl společného jeho druhý otec?

„Dělal jsi, co po tobě chtěl on, i když tě to nebavilo.“

„To je něco jiného. Tohle se musím naučit,“ namítl Jakub s náznakem zoufalství.

„To samé sis určitě říkal i předtím.“